

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΓΗΛ. ΔΙΕΥΘ.: ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 106.600.000

80 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
10 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ
(έν 'Αμερικῇ, 'Αγγλίᾳ, Αἰγύπτῳ, Κύπρῳ καὶ 'Αλβανίᾳ)
ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Εἰς Δραχμάς

Ἐν ὄψει πρὸς 4 %
Μὲ 15 ἡμέρων προειδοποίησιν 4 1/4 %

Ταμιευτήριον

μέχρι Δρχ. 50.000 5 %

Εἰς Συνάλλαγμα ἐπὶ :

Δοιδίου ἐν ὄψει πρὸς 4 %
» ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην. » 4 1/2 %
Παρισίων ἐν ὄψει 4 %
» ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην. » 4 1/2 %
» » » 1 ἔτους » 4 3/4 %

Ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μηνῶν πρὸς 4 1/2 %
» » 1 ἔτους 4 3/4 %
» » 2 ἔτων 5 1/4 %
» » 4 » 5 3/4 %
» » 5 » 6 %
» » 10 » 7 %

Παρισίων ἐπὶ προθεσμίᾳ 2 ἔτων πρὸς 5 %
Νέας Ὑόρκης ἐν ὄψει 4 %
Ἰταλίας 4 1/2 %
Βελγίου 4 %
Ἑλβετίας 1 1/2 %

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΑΝ ΠΟΘΕΙΤΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ
ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

ΤΟΥ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΑΚΟΜΗ 3 ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ

24 Ὀκτωβρίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

829

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΓΓΟΝΗ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΡΟΜΑΙΝ

ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΛΕΟΝ ΜΑΡΤΙΝ

Τὴν συνώδεψε ὡς τὸ σταθμό. Στεκόταν μπροστά της μὲ τὴν καρδιά σκοτεινιασμένη καὶ βλέποντάς τη τόσο χαρομένη. Ἡ Σιμόνη ὅμως δὲ βρισκόταν ἐκεῖ. Συλλογιζόταν τὸ Παρίσι πού δὲν τὸ εἶδε ποτέ, τὴν παραμυθία πολίτεια ὅπως τὴν εἶχαν περιγράψει, τὴν πολιτεία πού τὴν ἐξοικίζαν κραυγές, πού τὴ φλόγιζαν ὅλοι οἱ πυρετοὶ καὶ τῆς ὁσπίας μονάχα ἡ ἰδέα ἔκανε τὸ αἷμα ν' ἀνεβαίνει στὰ μάγουλα τῆς Σιμόνης.

Τὸ τραῖνο ἔφτανε. Ἡ Σιμόνη στράφηκε πρὸς τὸν παπὸς τῆς καὶ εἶπε :
— Παπὸς Ρομαῖν θὰ μὲ ξαναδαῖς τὸ καλοκαίρι. Ἀντίο...
Καὶ τοῦ ἔδινε τὸ μέτωπό της νὰ τὸ φιλήσει, ἐνῶ τὸν κοίταζε μὲ τὸ γαλαζοπράσινο σὰν τὴ θάλασσα βλέμμα της. Τὸ γέρο τὸ συνέτριβε αὐτὸς ὁ χωρισμὸς καὶ τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρει ὅσο ποτέ του.

— Ἀντίο, Μονέτα... τῆς εἶπε.
Τὸ τραῖνο ἔφυγε μὰ ἐκείνος ἔμεινε στὸ σταθμὸ κοιτάζοντάς το νὰ χάνεται. Κανένα λευκὸ μαντίλι δὲν ἐσάλεψε πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τὸ διαμέρισμα ὅπου εἶχε ἀνεβεῖ ἡ Σιμόνη.

Στὸ χωριό, οἱ χωριάτες παραμόνευαν τὴν ἐπιστροφή τοῦ γέροντος ἀπὸ τὸ σταθμὸ, μὰ ἐκεῖνος, ἄγριος καὶ βλοσυρὸς, κλείστηκε μέσα στὸ σπίτι του. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδιζε τὴ χωριάτικη κακογνωσιὰ.

— Δὲς περὶ φάνεια ! εἶπε ὁ Εὐγένιος ὁ χασάπης. Δὲς κι' εἶνε καμὰ πονηρὴ πέσσα ἡ ἐγγόνη του.

Ἡ γριά Τροφὴ πρόσθεσε τότε μὲ πανουργία :

— Ἀμ' δὲ θὰ καταλήξει διόλου καλὰ αὐτὸ τὸ κορίτσι...

Ὁ Ρομαῖν θυμότανε τώρα τοὺς εὐτυχημένους καιροὺς πού πέρσαν. Ἐπὶ χρόνον ἡ Σιμόνη εἶχε μείνει ὀρφανή. Τὴν εἶχε περματήσει. Γὰρ νὰ μεγαλώσει τὴν ἐγγόνη του ἔχασε τοὺς ἐξῆτα του χειμῶνες, ξανάνισσε. Ἦταν πειὰ γεμάτος στοργή. Ἐψάξε μὲς τὴν καρδιά του καὶ βρῆκε λέξεις πού εἶνε γιὰ νὰ λέγονται μονάχα στὰ παιδιά.

Ἡ μικρούλα μεγάλωνε. Ὅταν ἔγινε δέκα χρόνων τὴν ἔστειλε στίς καλόγριες. Γρήγορα αὐτὴ ἔγινε ἡ πρώτη στὴν τάξη της κι' ὁ γέρος χάριξε πολὺ γι' αὐτὸ. Ἡ Σιμόνη βρῆκε ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὁμορφιὰ, λίγη γλωσσὴ, μὲ τὸ βλέμμα της σταθερὸ καὶ μὲ τὴν καρδιά της σφιγμένη... Ὁ γέρος εἶτανε πιά περήφανος γι' αὐτή...

Ὅσο ἐπειδὴ αὐτὴ εἶχε ἐλάχιστες σχέσεις μὲ τοὺς γειτονούς, τὴν κατηγοροῦσαν γιὰ τὴν περηφάνεια της καὶ τὸν κουνισομπολεῖδ' ἄρχισε εἰς βάρος της. Τὸ ἴδιο ἄρχισε νὰ γίνεταί σὲ λίγο καὶ γιὰ τὸ μπάριμπα Ρομαῖν.

Ὁ Ρομαῖν ἐνόμιζε πὼς θὰ ξανάβρισκε μὲ τὴ Σιμόνη τὶς ὥριπες ἡμέρες τοῦ παρελθόντος, μὰ γελᾶστηκε. Ἡ Σιμόνη τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρει, τὴν εἶχε πληγώσει βιθναῖα, μὰ πάντοτε τὴ συγχωροῦσε. Καὶ τὴ δικαιοσύνη μάλιστα λέγοντας :

— Ἐνὰς γέρος ξεκουτιάρας σὰν κι' ἐμένα δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ καταλάβει ἕνα κορίτσι.

Μὰ, μὴν ἡμέρα, ἐκείνη τοῦ μίλησε :

— Παπὸς, δὲν εἶμαστε πλούσιοι. Ἐγὼ σοὶ στοιχίζω πολὺ. Εἶνε καὶ ὁδὸς ν' ἀρξίσω νὰ κερδίζω μόνη μου τὰ ἔξοδά μου.

Τοῦ τὸ εἶπε αὐτὴ μὲ μιὰ φωνὴ λογικὴ καὶ ψυχρὴ πού δὲν τὴν εἶχε ἀκούσει ἄλλη φορὰ ὡς τώρα. Μὰ κατὰλαβε. Ὁ πόνος τοῦ τὸν ἐπνίγε.

— Στεναχωριέσαι ἐδῶ ; θέλεις

— Δὲ μοὺ λὲς νὰρθῶ μέσα ;

νὰ μ' ἀφήσεις ;

— Ὄχι, δὲν στεναχωριέμαι. Μονάχα μοὺ προσφέρουν κάποια θέση. Δὲ θὰ εἶταν φρόνιμο νὰ τὴν δεχθῶ ;

— Τί εἶν' αὐτὰ πού μοὺ ψάλλεις μὲ τὴ θέση σου ;

Μὰ ἡ Σιμόνη δὲν τὸν ἀφῆσε νὰ προχωρήσει καὶ εἶπε :

— Νά... μιὰ θέση διευκατατορίας σὲ μιὰ ἐταιρεία στὸ Παρίσι.

Τότε ἡ Σιμόνη τοῦ εἶδει ἕνα γράμμα γεμάτο σφραγίδες

στὸ ὅποιο τῆς ἐπρότειναν νὰ τὴν προσλάβουν μὲ 425 φράγκα τὸ

μῆνα. 425 φράγκα εἶν' ἕνα ποσό. Κι' ὅμως ὁ γέρος προσπάθησε

ν' ἀντιτεθῇ στὸ σχέδιό της. Μὰ δὲ μπόρεσε νὰ ἐπιμένῃ ὡς τὸ

τέλος. Εἶδερε καλὰ ὅτι θὰ ὑποχωροῦσε στὴν ἐγγόνη του. Γι' αὐτὸ

ὅταν ἡ ἐγγόνη τοῦ τοῦ εἶπε :

— Καταστρέφεται τὸ μέλλον μου, ἡ εὐτυχία μου,—δέχτηκε νὰ

τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ.

Ὁ γέρος Ρομαῖν εἶταν πολὺ δυστυχισμένος. Μόλις ἔφυγε ἡ Σιμόνη

κατάλαβε ὅτι οἱ συχωριανοὶ τοῦ δὲν τὸν ἀγαποῦσαν πιά ὅπως

πρῶτα. Στὴν ἀρχὴ τὸν χρησιμοποιοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἐπειτα ἄρχισε

νὰ βρῖσκει δύσκολα δουλειὰ. Τοῦ ἐπρόβαλαν διάφορες προτάσεις :

«Στεναχωριέσαι, γιατί' ὁ τρυγητὸς ἦταν ἀσχημὸς» καὶ ἄλλα...

Τὸ κουνισομπολεῖδ' ἄρχισε. Ὁ γιὸς τοῦ γιατροῦ τῆς γειτονικῆς

πόλεως, ἔλαβε ἕνα γράμμα τὴν ἴδια μέρα πού ἔφυγε ἡ Σιμόνη. Οἱ

κακὲς γλώσσες πῆσαν δρόμο.

Ὅσο ὁ μπάριμπα Ρομαῖν, ἀποφεύγοντας τὴ μοναξιά πῆγαινε

κι' ἀντάμωνε ὅλους τοὺς συχωριανούς. Τώρα πού ἡ ἐγγόνη τοῦ εἶχε

φύγῃ, ἐνοιοῦθε τὴν ἀνάγκη συντροφιάς, μὰ οἱ ἄλλοι τὸν ἀπόφευγαν

πιά. Προσπαθοῦσε ἄδικα νὰ ξανακερδίσῃ τὶς χαμένες συμπάθειες.

Κατάλαβε στὸ τέλος ὅτι ὅλο τὸ χωριὸ εἶταν ἐναντίον του, μὰ δὲ

μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὸ γιατί' εἶπε :

— Τί τοὺς ἔκανα, Θεέ μου ; Τί τοὺς ἔκανα λοιπόν ;

Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἔλαβε ἕνα γράμμα τῆς Σιμόνης μ' ἕνα τρα-

πεζογραμμάτιο τῶν ἐκατὸ φράγκων. Νόμισε τότε πὼς ἦρθε ἡ ὥρα

νὰ τιμωρήσῃ τὸ χωριό. Τὸν εἶδαν τὸ βράδι στὴν ταβέρνα τοῦ Μισῶ,

ὅπου εἶπε θριαμβευτικὰ.

— Πληρώνω ἕνα κέρασμα γιὰ ὅλους.

Ἐνὰ ποτήρι κρασί ποῖός τὸ ἀρνείται ;

Τότε ὁ μπάριμπα Ρομαῖν, ἐπρόσθεσε :

— Ἐλαβα γράμμα ἀπὸ τὴ μικρή.

Κ' ἐπρόσθεσε ἀκόμα μὲ δὴλ τοῦ τὴν ἀθωότητα...

— Κερδίζει, βλέπεις, λεπτὰ... Μοὺ ἔστειλε ἐκατὸ φράγκα...

Καὶ τοὺς εἶδει τὸ γράμμα.

Χαρόμελα καὶ μουρμουρίσματα ὑποδέχτηκαν τὸ λόγια αὐτὰ τοῦ

μπαριμπα Ρομαῖν.

Αὐτὸς δὲν καταλάβαινε τί συνέβαινε. Σηκώθηκε παραγμένος.

Τώρα γελούσαν δυνατὰ.

— Τί τρέχει; ὥστε ὁ μπάριμπα

Ρομαῖν κλείνοντας τὰ μάτια του.

Τότε ὁ Βικτόρ, ὁ χασάπης, ση-

κώθηκε ἀξφύρα καὶ χτύπησε μὲ τὴ

ροθιά του τὸ τραπέζι.

— Ἐμένα, εἶπε, δὲ μ' ἀρῶσουν

αὐτοὶ πού κάνουν πὼς δὲν καταλά-

βαίνουν...

Καὶ μ' ἕνα κίνημα τοῦ χεριοῦ τοῦ

ἀδειασε τὸ ποτήρι τοῦ στομάχου.

Καὶ δὲ θὰ πῶ ἀπὸ τὸ κρασί

πού πληρώνεται μὲ λεπτὰ ἀτμά...

Ὁ μπάριμπα Ρομαῖν ἔγινε κίτρι-

νός σὰν τὸ κερί. Ὁ Βικτόρ ἔξακο-

λούθησε :

— Μὰς κάνεις σὰ νὰ μὴν εἶξεραι

πὼς ἡ ἐγγόνη σου ἔφυγε μὲ τὸ γιὸ

τοῦ γιατροῦ !...

Ὁ Ρομαῖν γαντζώθηκε στὸ τρα-

πέζι γιὰ νὰ μὴν πέσῃ κάτω. Ἐ-

τραβίλε :

— Τί εἶπες ; Τί εἶπες ;

Κ' ἀξφύρα ἀπαύοντας μιὰ μπο-

ύτλια τὴν ἔφερε γύρω πάνω ἀπὸ ὅλα

τὰ κεφάλια.

Τότε μπῆκε στὴ μέση ὁ Μισῶ, ὁ

ταβερνατζής.

— Ἐμπρός, εἶπε, ὅχι ἱστορίες

στὸ μαγαζί μου.

Ἀφόπλισε τὸ γέρο Ρομαῖν, τὸν

πῆρε στὸς ὤμους καὶ τὸν ἐβγάλανε

ἐνῶ οἱ πελάτες τοῦ φώναζαν :

— Οὐστ !... Οὐστ !... Ἐξο !

... Ἀπὸ τότε ὁ μπάριμπα Ρομαῖν

ζοῦσε σὰν ἄγριος. Εἶτανε μόνος καὶ

τὸ χωριὸ δολοκλήρο εἶταν κλεισμένο γι' αὐτόν. Δυσπιστοῦσε πρὸς ὅλους καὶ γι' αὐτὸ ἔβγαине πάντοτε ἔξω κρατῶντας ἕνα ρόπαλο κι' ὁ ἀνθρώπος ἅμα γίνεται κακὸς εἶνε ἐπικίνδυνος. Μὰ ὅλοι τους μυστικά τὸν ἔβλαψαν. Μιὰ μέρα βρήκε τὸ περιβόλι του ρημαγμένο καὶ μιὰ ἄλλη πάλι, εἶδε ὅτι τοῦ εἶχαν κλέψει τὰ ἐργαλεῖα του ἀπὸ τὸ σταῦλο...

Εἶχαν περάσει δυὸ μῆνες κι' ἕνα πρωὶ ἔλαβε καὶ δευτέρου γράμμα ἀπὸ τὴν ἐγγονή του, μ' ἑκατὸ φράγκα πάλι. Κοκκίνησε σὰν παπαρῶνα κι' ἔβαλε τὰ ἑκατὸ φράγκα μαζί με τὰλλα ἑκατὸ τὰ πρῶτα, ποὺ δὲν τὰ εἶχε ἀγγίξει.

Ψιθυρίσε μονάχα : Μικρή μου κόρη !..

Ἀναγκάστηκε νὰ καθίσει γιὰ τὰ πράγματα χόρναν γύρω του. Ὑπόφερε τώρα πὺλ πολὺ ἀπὸ πρὶν. Εἶτανε θλιμμένος, θλιμμένος.

Ἐνοίωσε τὰ μαγουλά του ὑγρά. Εἶχε βουρκώσει. Ἐκλαίγε.

Τὴν ἄλλη μέρα, καθὼς ξύπνησε, εἶδε ἕνα χαρτί ποὺ τὸ εἶχαν ρίξει κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα. Τὸ πήρε καὶ τὸ διάβασε :

« Ἀφοῦ δὲ θέλεις νὰ μὰς πιστέψεις, πῆγαινε μόνος σου νὰ δῆς στὸ Παρίσι, στὴν ὁδὸ Πιγκάλ 215. Ἐκεῖ βρίσκεται ἡ κόρη σου. »

Αὐτὸ τὸν ἔκανε ἀνω-κάτω. Πέντε μέρες ἀντιστεκότανε στὴν ἐπιθυμία του καὶ στὴν ἐπιδείξη τοῦ ἀγρόμματος, μὰ δὲ μπορούσε νὰ κάμῃ ἄλλοιῶς καὶ τὴν ἔχτει πὰ τὸ ἀποφάσισε. Ἐφυγε νύχτα γιὰ νὰ μὴ τὸν δεῖ κανεὶς καὶ πῆγε, στὸ σταθμὸ τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο.

Ἐφθασε στὸ σταθμὸ Μονπαρνὰς στίς τρεῖς. Πῆρε ἕνα ταξί κι' εἶπε στὸν σοφὸρ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὴν ὁδὸ Πιγκάλ. Ἦ θυρωρὸς, μιὰ γυναίκα, ἀφοῦ τὸν κοίταξε με περιέργεια τοῦ ἔδωσε πληροφορίες γιὰ τὸ δωμάτιο ποὺ ζήτοῦσε.

Στὸ τέταρτο πάτωμα, ἡ πρώτη πόρτα δεξιά.

Κ' ἔπειτα φώναξε ἀπὸ κάτω :

— Κυρὰ Σιμόνη, μιὰ ἐπισκεψὴ γιὰ σὰς.

Ἦ Σιμόνη κουβέντιασε τὴν ὥρα ἐκείνη στὸ κεφαλόσκαλο με τὴ Ρενέ ποὺ καθόταν στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Οἱ δυὸ γυναῖκες ἔσκυψαν γιὰ νὰ δοῦν ποὺς εἶταν. Ὁ μπάριμα Ρομαὶν ἀνέβαινε καὶ τὰ βαρεῖα του καπνοῦσια ἀντηχοῦσαν σὲ κάθε σκαλοπάτι. Ἦ Σιμόνη κ' ἡ Ρενέ ἀλλήλωνοῦντα.

— Ποὺς νάναί τάχα ;

Ὁ γέρος εἶχε φτάσει στὸ κεφαλόσκαλο τοῦ τρίτου πατώματος. Στριβοντας, ἐφάνηκε δολοκλήρος. Ἀνέβαινε τὶς σκάλες ἀργὰ κι' ἔσκηκε τὰ πόδια του με κόπο.

Ἦ Σιμόνη ἔμεινε ξερὴ στὴ θέσῃ της καὶ εἶπε :

— Ὁ παπούς !

Στὸ πρόσωπό της ζωγραφίστηκε ἄμεσως μιὰ ἀγωνία, μιὰ ἀγωνία φόβου καὶ χαρὰς.

Βλέποντας τὴν ὁ γέρος τῆς εἶπε :

— Καλὴμέρα, κοροῦλα.

Ἦ Ρενέ ἀποτραβήχτηκε. Ἐμειναν μόνον, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο, ὁ παπούς κι' ἡ ἐγγονή.

— Δὲ με φίλεις ; τῆς εἶπε.

— Ναί, παπού !

Ἦ Σιμόνη ἔστρεψε περισσότερο ἀπὸ τὸ γέρο, Ἐπιτέλους μπόρεσε νὰ τὸν ρωτήσῃ :

— Πῶς ἔμαθες τὴ διεύθυνσή μου :

Ὁ γέρος ἀπόφυγε νάπαν-τήσῃ καὶ τῆς εἶπε :

— Δὲ με μπάτεις μέσα ;

— Ναί, παπού !

Ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ἐνα δωμάτιο ὅπου ἕνα κρεβάτι πλατὺ καὶ χαμηλὸ κι' ἕνα τραπέζι ἐπαιναν σχεδὸν ὅλο τὸν τόπο, φάνηκε τότε. Στὸ τραπέζι ἄπάνω εἶταν μαζεμένα κάθε λογῆς μπουκαλίκια, ποὺ θύμιζαν φτιασίδια καὶ χημεία...

Παραπετάσματα βρώμικα ἀφῆναν νὰ μπάινει μέσ' στὸ δωμάτιο θαμπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας κι' ἄπάνω στὸ τζάμι εἶταν ματὶ με μισὴ ντουζίνα φωτογραφίες νέων κι' ὁ πίναξ τοῦ Γκρεκὸς.

Ἦ Σιμόνη βρισκόταν στὸ κεφαλόσκαλο.

Ὁ μπάριμα Ρομαὶν δὲν εἶχε ἀνέγκη νὰ δεῖ

περισσότερα. Τὸ πρόσωπό του πῆρε ἀξάφνα τὴ σκληρότητα τῆς τρας. Ἦ Σιμόνη φοβισμένη, τοῦ ἔλεγε νὰ καθίσει. Δὲν τὴν ἔκουσε καν. Ζητοῦσε κατὰ μέσ' στὸ πορτοφῶλό του, μὰ τὰ δαχτυλίδία του ἔστρεψαν. Τέλος ἔβγαλε ἀπ' αὐτὸ δύο τραπεζομαζώματα τὸν ἑκατὸ φράγκων.

— Νὰ ! εἶπε. Πάρε τὰ βρώμικα λεφτὰ σου.

Καί, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξη, βῆκε ἔξω.

Ἐκείνη ἔμεινε ἀφωνή. Ἐστρεψε πίσω του, μὰ ὁ μπάριμα Ρομαὶν κατέβαινε πὰ τὶς σκάλες κάνοντας τὸν ἴδιο κρότο ποὺ ἔκανε ὅταν ἀνέβαινε. Καὶ εἶταν θλιβερὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς ἀπὸ πῶς νὰ διστάζει σὲ κάθε σκαλοπάτι, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ τὸν ρίξῃ σὲ μὴν ἄβυσσο.

Ὁ μπάριμα Ρομαὶν εἶχε ὅτι δὲν μπορούσε πὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸ. Μόλις βρέθηκε ἔξω πῆρε τὴν ἀπόφασή του. Πῆρε ἕνα διαβάτι :

— Ὑπάρχει νερὸ στὸ Παρίσι ;

Ὁ διαβάτης γέλασε χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Σανότανε τὴν ἐρώτησή του καὶ ὁ ἄλλος διαβάτης τοὺς σταματῶσε οἱ ὅποιοι τὸν κοινοῦσαν ἑμφανισμένοι ἢ τὸν προσπερνοῦσαν γελώντας.

Ἐπὶ τέλους κάποιος κατέλαβε καὶ τὸν ῥώτησε :

— Γιὰ τὸν Σηκουάνα με ρωτᾷς ;

— Ναί. Ποῦ εἶνε ;

Ὁ μπάριμα Ρομαὶν ἀκολούθησε τὸ δρόμο ποὺ τοῦ ἔδειξε ὁ διαβάτης. Βρισκόταν σὲ μιὰ μεγάλη λεωφόρο ἥ ὁποία κατὰ τὴν μακριὰ σὲ μιὰ πλατεῖα ἦν ἕνα μεγάλον τριγωνικὸ μνημεῖο. Μὰ ὁ γέρος δὲν ἔκοιταξε τίποτα. Τραβήσας μπροστὴ κατευθεῖαν μπροστὰ. Μόλις προσέπεσε τὴν πλατεῖα διέκρινε τὸ ποτάμι.

— Νὰ τί ἔχω νὰ κάμω, εἶπε.

Ἐκεῖ εἶδε καὶ μερικὸς ἄλλος ὁθλοῦς ποὺ τριγυρίζαν σὰν κι' αὐτὸν καὶ σκέφθηκε :

— Ἐδῶ εἶν' ὁ τόπος τὸν δυστυρ-σμένον ἀνθρώπον !

Εἶχε τριανταπέντε φράγκα μέσα σὲ τὸ πορτοφόλι του.

— Τί χρειάζονται ; εἶπε.

Τὰ ἔδωσε σ' ἕνα τραγὸ κοριτσάκι, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκοιταξε ἐκπληκ-τῶς. Ἐβάρδε ἀδιάκοπα. Ἐφίσησε σ' ἕνα μὲρος τοῦ ὅπου ὑπῆρχαν δέντρα. Ἐκεῖ ἦδη εἶτανε ψηλὴ καὶ ὀρθή. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ ποταμοῦ, ἕνα μνημεῖο ὕψους τὸ ὅλο του. Κάθησε μιὰ στιγμή σὲ κρηπίδα με τὰ πόδια του κρημασμένα πάνω ἀπὸ τὸ νερὸ. Ἐκείσε τὰ μὲ-να.

Ἦ Σιμόνη ἔμεινε ξερὴ στὴ θέσῃ της καὶ εἶπε :

— Ὁ παπούς !

Στὸ πρόσωπό της ζωγραφίστηκε ἄμεσως μιὰ ἀγωνία, μιὰ ἀγωνία φόβου καὶ χαρὰς.

Βλέποντας τὴν ὁ γέρος τῆς εἶπε :

— Καλὴμέρα, κοροῦλα.

Ἦ Ρενέ ἀποτραβήχτηκε. Ἐμειναν μόνον, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο, ὁ παπούς κι' ἡ ἐγγονή.

— Δὲ με φίλεις ; τῆς εἶπε.

— Ναί, παπού !

Ἦ Σιμόνη ἔστρεψε περισσότερο ἀπὸ τὸ γέρο, Ἐπιτέλους μπόρεσε νὰ τὸν ρωτήσῃ :

— Πῶς ἔμαθες τὴ διεύθυνσή μου :

Ὁ γέρος ἀπόφυγε νάπαν-τήσῃ καὶ τῆς εἶπε :

— Δὲ με μπάτεις μέσα ;

— Ναί, παπού !

Ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ἐνα δωμάτιο ὅπου ἕνα κρεβάτι πλατὺ καὶ χαμηλὸ κι' ἕνα τραπέζι ἐπαιναν σχεδὸν ὅλο τὸν τόπο, φάνηκε τότε. Στὸ τραπέζι ἄπάνω εἶταν μαζεμένα κάθε λογῆς μπουκαλίκια, ποὺ θύμιζαν φτιασίδια καὶ χημεία...

Παραπετάσματα βρώμικα ἀφῆναν νὰ μπάινει μέσ' στὸ δωμάτιο θαμπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας κι' ἄπάνω στὸ τζάμι εἶταν ματὶ με μισὴ ντουζίνα φωτογραφίες νέων κι' ὁ πίναξ τοῦ Γκρεκὸς.

Ἦ Σιμόνη βρισκόταν στὸ κεφαλόσκαλο.

Ὁ μπάριμα Ρομαὶν δὲν εἶχε ἀνέγκη νὰ δεῖ

περισσότερα. Τὸ πρόσωπό του πῆρε ἀξάφνα τὴ σκληρότητα τῆς τρας. Ἦ Σιμόνη φοβισμένη, τοῦ ἔλεγε νὰ καθίσει. Δὲν τὴν ἔκουσε καν. Ζητοῦσε κατὰ μέσ' στὸ πορτοφῶλό του, μὰ τὰ δαχτυλίδία του ἔστρεψαν. Τέλος ἔβγαλε ἀπ' αὐτὸ δύο τραπεζομαζώματα τὸν ἑκατὸ φράγκων.

— Νὰ ! εἶπε. Πάρε τὰ βρώμικα λεφτὰ σου.

Καί, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξη, βῆκε ἔξω.

Ἐκείνη ἔμεινε ἀφωνή. Ἐστρεψε πίσω του, μὰ ὁ μπάριμα Ρομαὶν κατέβαινε πὰ τὶς σκάλες κάνοντας τὸν ἴδιο κρότο ποὺ ἔκανε ὅταν ἀνέβαινε. Καὶ εἶταν θλιβερὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς ἀπὸ πῶς νὰ διστάζει σὲ κάθε σκαλοπάτι, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ τὸν ρίξῃ σὲ μὴν ἄβυσσο.

Ὁ μπάριμα Ρομαὶν εἶχε ὅτι δὲν μπορούσε πὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸ. Μόλις βρέθηκε ἔξω πῆρε τὴν ἀπόφασή του. Πῆρε ἕνα διαβάτι :

— Ὑπάρχει νερὸ στὸ Παρίσι ;

Ὁ διαβάτης γέλασε χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Σανότανε τὴν ἐρώτησή του καὶ ὁ ἄλλος διαβάτης τοὺς σταματῶσε οἱ ὅποιοι τὸν κοινοῦσαν ἑμφανισμένοι ἢ τὸν προσπερνοῦσαν γελώντας.

Ἐπὶ τέλους κάποιος κατέλαβε καὶ τὸν ῥώτησε :

— Γιὰ τὸν Σηκουάνα με ρωτᾷς ;

— Ναί. Ποῦ εἶνε ;

Ὁ μπάριμα Ρομαὶν ἀκολούθησε τὸ δρόμο ποὺ τοῦ ἔδειξε ὁ διαβάτης. Βρισκόταν σὲ μιὰ μεγάλη λεωφόρο ἥ ὁποία κατὰ τὴν μακριὰ σὲ μιὰ πλατεῖα ἦν ἕνα μεγάλον τριγωνικὸ μνημεῖο. Μὰ ὁ γέρος δὲν ἔκοιταξε τίποτα. Τραβήσας μπροστὴ κατευθεῖαν μπροστὰ. Μόλις προσέπεσε τὴν πλατεῖα διέκρινε τὸ ποτάμι.

— Νὰ τί ἔχω νὰ κάμω, εἶπε.

Ἐκεῖ εἶδε καὶ μερικὸς ἄλλος ὁθλοῦς ποὺ τριγυρίζαν σὰν κι' αὐτὸν καὶ σκέφθηκε :

— Ἐδῶ εἶν' ὁ τόπος τὸν δυστυρ-σμένον ἀνθρώπον !

Εἶχε τριανταπέντε φράγκα μέσα σὲ τὸ πορτοφόλι του.

— Τί χρειάζονται ; εἶπε.

Τὰ ἔδωσε σ' ἕνα τραγὸ κοριτσάκι, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκοιταξε ἐκπληκ-τῶς. Ἐβάρδε ἀδιάκοπα. Ἐφίσησε σ' ἕνα μὲρος τοῦ ὅπου ὑπῆρχαν δέντρα. Ἐκεῖ ἦδη εἶτανε ψηλὴ καὶ ὀρθή. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ ποταμοῦ, ἕνα μνημεῖο ὕψους τὸ ὅλο του. Κάθησε μιὰ στιγμή σὲ κρηπίδα με τὰ πόδια του κρημασμένα πάνω ἀπὸ τὸ νερὸ. Ἐκείσε τὰ μὲ-να.

Ἦ Σιμόνη ἔμεινε ξερὴ στὴ θέσῃ της καὶ εἶπε :

— Ὁ παπούς !

Στὸ πρόσωπό της ζωγραφίστηκε ἄμεσως μιὰ ἀγωνία, μιὰ ἀγωνία φόβου καὶ χαρὰς.

Βλέποντας τὴν ὁ γέρος τῆς εἶπε :

— Καλὴμέρα, κοροῦλα.

Ἦ Ρενέ ἀποτραβήχτηκε. Ἐμειναν μόνον, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο, ὁ παπούς κι' ἡ ἐγγονή.

— Δὲ με φίλεις ; τῆς εἶπε.

— Ναί, παπού !

Ἦ Σιμόνη ἔστρεψε περισσότερο ἀπὸ τὸ γέρο, Ἐπιτέλους μπόρεσε νὰ τὸν ρωτήσῃ :

— Πῶς ἔμαθες τὴ διεύθυνσή μου :

Ὁ γέρος ἀπόφυγε νάπαν-τήσῃ καὶ τῆς εἶπε :

— Δὲ με μπάτεις μέσα ;

— Ναί, παπού !

Ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ἐνα δωμάτιο ὅπου ἕνα κρεβάτι πλατὺ καὶ χαμηλὸ κι' ἕνα τραπέζι ἐπαιναν σχεδὸν ὅλο τὸν τόπο, φάνηκε τότε. Στὸ τραπέζι ἄπάνω εἶταν μαζεμένα κάθε λογῆς μπουκαλίκια, ποὺ θύμιζαν φτιασίδια καὶ χημεία...

Παραπετάσματα βρώμικα ἀφῆναν νὰ μπάινει μέσ' στὸ δωμάτιο θαμπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας κι' ἄπάνω στὸ τζάμι εἶταν ματὶ με μισὴ ντουζίνα φωτογραφίες νέων κι' ὁ πίναξ τοῦ Γκρεκὸς.

Ἦ Σιμόνη βρισκόταν στὸ κεφαλόσκαλο.

Ὁ μπάριμα Ρομαὶν δὲν εἶχε ἀνέγκη νὰ δεῖ

περισσότερα. Τὸ πρόσωπό του πῆρε ἀξάφνα τὴ σκληρότητα τῆς τρας. Ἦ Σιμόνη φοβισμένη, τοῦ ἔλεγε νὰ καθίσει. Δὲν τὴν ἔκουσε καν. Ζητοῦσε κατὰ μέσ' στὸ πορτοφῶλό του, μὰ τὰ δαχτυλίδία του ἔστρεψαν. Τέλος ἔβγαλε ἀπ' αὐτὸ δύο τραπεζομαζώματα τὸν ἑκατὸ φράγκων.

— Νὰ ! εἶπε. Πάρε τὰ βρώμικα λεφτὰ σου.

Καί, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξη, βῆκε ἔξω.

Ἐκείνη ἔμεινε ἀφωνή. Ἐστρεψε πίσω του, μὰ ὁ μπάριμα Ρομαὶν κατέβαινε πὰ τὶς σκάλες κάνοντας τὸν ἴδιο κρότο ποὺ ἔκανε ὅταν ἀνέβαινε. Καὶ εἶταν θλιβερὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς ἀπὸ πῶς νὰ διστάζει σὲ κάθε σκαλοπάτι, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ τὸν ρίξῃ σὲ μὴν ἄβυσσο.

Ὁ μπάριμα Ρομαὶν εἶχε ὅτι δὲν μπορούσε πὰ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸ. Μόλις βρέθηκε ἔξω πῆρε τὴν ἀπόφασή του. Πῆρε ἕνα διαβάτι :

— Ὑπάρχει νερὸ στὸ Παρίσι ;

Ὁ διαβάτης γέλασε χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Σανότανε τὴν ἐρώτησή του καὶ ὁ ἄλλος διαβάτης τοὺς σταματῶσε οἱ ὅποιοι τὸν κοινοῦσαν ἑμφανισμένοι ἢ τὸν προσπερνοῦσαν γελώντας.

Ἐπὶ τέλους κάποιος κατέλαβε καὶ τὸν ῥώτησε :

— Γιὰ τὸν Σηκουάνα με ρωτᾷς ;

— Ναί. Ποῦ εἶνε ;

Ὁ μπάριμα Ρομαὶν ἀκολούθησε τὸ δρόμο ποὺ τοῦ ἔδειξε ὁ διαβάτης. Βρισκόταν σὲ μιὰ μεγάλη λεωφόρο ἥ ὁποία κατὰ τὴν μακριὰ σὲ μιὰ πλατεῖα ἦν ἕνα μεγάλον τριγωνικὸ μνημεῖο. Μὰ ὁ γέρος δὲν ἔκοιταξε τίποτα. Τραβήσας μπροστὴ κατευθεῖαν μπροστὰ. Μόλις προσέπεσε τὴν πλατεῖα διέκρινε τὸ ποτάμι.

— Νὰ τί ἔχω νὰ κάμω, εἶπε.

Ἐκεῖ εἶδε καὶ μερικὸς ἄλλος ὁθλοῦς ποὺ τριγυρίζαν σὰν κι' αὐτὸν καὶ σκέφθηκε :

— Ἐδῶ εἶν' ὁ τόπος τὸν δυστυρ-σμένον ἀνθρώπον !

Εἶχε τριανταπέντε φράγκα μέσα σὲ τὸ πορτοφόλι του.

— Τί χρειάζονται ; εἶπε.

Τὰ ἔδωσε σ' ἕνα τραγὸ κοριτσάκι, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκοιταξε ἐκπληκ-τῶς. Ἐβάρδε ἀδιάκοπα. Ἐφίσησε σ' ἕνα μὲρος τοῦ ὅπου ὑπῆρχαν δέντρα. Ἐκεῖ ἦδη εἶτανε ψηλὴ καὶ ὀρθή. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ ποταμοῦ, ἕνα μνημεῖο ὕψους τὸ ὅλο του. Κάθησε μιὰ στιγμή σὲ κρηπίδα με τὰ πόδια του κρημασμένα πάνω ἀπὸ τὸ νερὸ. Ἐκείσε τὰ μὲ-να.

Ἦ Σιμόνη ἔμεινε ξερὴ στὴ θέσῃ της καὶ εἶπε :

— Ὁ παπούς !

Στὸ πρόσωπό της ζωγραφίστηκε ἄμεσως μιὰ ἀγωνία, μιὰ ἀγωνία φόβου καὶ χαρὰς.

Βλέποντας τὴν ὁ γέρος τῆς εἶπε :

— Καλὴμέρα, κοροῦλα.

Ἦ Ρενέ ἀποτραβήχτηκε. Ἐμειναν μόνον, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο, ὁ παπούς κι' ἡ ἐγγονή.

— Δὲ με φίλεις ; τῆς εἶπε.

— Ναί, παπού !

Ἦ Σιμόνη ἔστρεψε περισσότερο ἀπὸ τὸ γέρο, Ἐπιτέλους μπόρεσε νὰ τὸν ρωτήσῃ :

— Πῶς ἔμαθες τὴ διεύθυνσή μου :

Ὁ γέρος ἀπόφυγε νάπαν-τήσῃ καὶ τῆς εἶπε :

— Δὲ με μπάτεις μέσα ;

— Ναί

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΤΟ ΧΑΡΕΜΙ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΣΑ

Πίσω από τα καφάσια του Σεραιού.—Οι τσεχανταραίοι του τυράννου αρπάζουν το άνθος της Έλληνικής νεότητος.—Τι εκινδύνους να πάθῃ ἡ εὐκογένεια Δουρούτη.—Ο δάσκαλος Ἀναστάσης Γκίνες με τὰ κεκλεμένα αὐτῆς καὶ ἡ ὡραία Νίτσα.—Μία κομικτραγική σκηνή.—Ὅταν διάβαιναν τ' ἀμάξια.—Ἡμέρες τρόμου καὶ φρίκης.—Ἡ ἀρπαγὴ τῆς Κυὰς Βασιλικῆς.—Ζωντανὸς στὸν τάφο του !...

Ὅπως ὅλοι οἱ κατὰ καιροὺς τυράννοι τῆς ἀνθρωπότητος, εἶται καὶ ὁ Ἀλὴ Πάσας ὑπὲρ αἰσχύος καὶ ἀκόλαστου. Γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴς κτηνώδεις ὀρέξεις του ἐχρησιμοποίησε ὅλα τὰ μέσα, χωρὶς κανένα δισταγμό. Ὁ βιογράφος του Χόλλαντ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι στὸ χαρέμι τοῦ Ἀλὴ ἦσαν κλεισμένες περισσότερες ἀπὸ 300 γυναῖκες Χριστιανῆς, Ὀθωμανίδες, Ἀρβανίτισσες, Κιρκάσιες. Ἀλλὰ καὶ στὸν σερᾶνι του πού εἶχε στὴν ἰδιαιτέρη του παρτίδα, τὸ Τεπελένι, ἦσαν κλεισμένες ἄλλες 60. Σ' αὐτὸ ζοῦσε καὶ ἡ ὡραία Γεωργιανή, μητέρα τοῦ τριτοκόνου υἱοῦ του Σελήμ. Ἀπὸ τὴς γυναῖκες αὐτὲς ἄλλες ἦσαν ἀγορασμένες μετὰ χρήματα καὶ ἄλλες τοῦ εἶχαν σταλεῖ ὡς δῶρο ἀπὸ ἰσχυροὺς Τούρκους πασάδες. Ἡ περισσότερες ὅμως ἦσαν Χριστιανῆς ἀπὸ τὰ Γιάννενα ἢ ἄλλους τόπους τῆς Ἀλβανίας καὶ Ἡπειροῦ, ἀρπαγμένες ἀπὸ τὰ σπῆτα τους μετὰ ἀπάτη ἢ μετὰ βία. Ὁ ἱστοριογράφος Φιλίππας λέγει: «Οἱ γυναῖκες κινῶνται τοῦ Ἀλὴ περιέκλειον πολλὰς ἐκτοντάδας παθηθῆναι, ὅλον τὸν ἄνθος τῆς Ἑλλάδος» διότι ὁ τυράννος ἐπρόσπαθει εἰς τὰς εὐγενεστέρους πάντοτε οἰκονομίας νὰ ἐπιφέρει τὸν ἐξευτελισμὸν καὶ τὴν ἐξουθένωσιν. Συνήθως ἤρπαζε τὴν νεότητά ἀπὸ τὰς ἀγκύρας τῶν γονέων καὶ ἂν εὕρισκε ἀντίστασιν εἰς τὴν πρώτην ἀπόπειραν τῆς ἀρπαγῆς, ἐξωμάλυνε τὰς δυσκολίας διὰ τὸν βασάνων καὶ τῶν φυλακίσμων». Καὶ οἱ γυνοὶ τοῦ Ἀλὴ, ὁ Μουχτάρ, ὁ Βελῆς, ὁ Σαλίχ, ὁ Χουσεῖν, ὁ Μεχμέτ, κλπ., ἐμμενῶντο τὸ παράδειγμα πού τοὺς εἶδνε ὁ πατέρας τους. Ἀμα ἐπιπροσορῶντο ὅτι ὑπῆρχε καμμιά δημοφιλὴ κοπέλλα, ἔτρεχαν νὰ τὴν ἀρπάξουν γιὰ νὰ τὴν κλείσουν στὸ χαρέμι τους. Καὶ οἱ δυστυχεῖς Ἡπειρώτες, πού εἶχαν εὐζυγον ἢ κόρη ἢ ἀδελφὴν προκισμένην μετὰ φυσικὰ δόληγτρα, ζοῦσαν σὲ μιὰ παντοεινὴ λαχτάρα μετὰ τὴ σκέψιν ὅτι ἀπὸ τῆς μιᾶς σιγμῆς στὴν ἄλλη θ' ἀκούσουν τοὺς τσαρᾶνους τοῦ Ἀλὴ νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα γιὰ νὰ τοὺς ἀτιμάσουν τὸ σπιτί. Γιὰ τοῦτο κλείνανε ὅσο βαρύτερα μπορούσαν τὴς γυναῖκες τους, νὰ μὴ τὴς δῇ ἄνθρωπον μᾶτι καὶ τὴς μαρτυρήσῃ. Τὴς «ἐθαλάμουν». Μέσα στὰ χριστιανικὰ σπῆτα μεγάλωναν κορίτσια πού δὲν τολμοῦσαν νὰ φανοῦν στὸ παράθυρο, πού δὲν εἶχαν βγεῖ ποτὲ ἔξω. «Κρύψου, κορίτσι μου, καὶ χάθηκες!» ἔλεγαν οἱ κακόμοιροι οἱ μανάδες.

Μὰ οἱ προμηθευτὲς τοῦ ἀκόλαστου Ἀλὴ καὶ τῶν γυναικῶν του τρέχανε παντοῦ γι' ἀνθρώπινα θύματα καὶ ἔφτανε χίλιους καταχθόνιους τρόπους γιὰ ν' ἀνακαλύπτουν ἐκεῖνο πού ζητοῦσαν. Ἐνὶ κεφαλῇ τῶν ἀρχαίων αὐτῶν γυναικονηγῶν ἦσαν ὁ βρωμερὸς Τεχέρ Ἀμπάχης, ὁ διεθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τῶν Ἰωαννίνων. Τὴς γυναῖκες αὐτὲς ὁ Ἀλὴς ἀφ' ὁρατοῦσε ὅσον καιρὸ ἤθελε στὸ Σερᾶνι του, κατόπιν τὴς ἐπᾶντρονε μετὰ ὑπερέτας τοῦ ἡ στρατιώτας ἢ ἄλλους. Τοῦτο ἐθαφείτο ἐνδεῖς μεγάλης εὐνοίας, καίτοι μνημονεύονται πολλοὶ διὰ παντὸς τρόπου καὶ ἀντὶ πάσης θυσίας ἀποφυγόντες τὴν τοιαύτην ἀτίμωσιν. Ἰδοὺ μερικὰ περιστατικά. Εἰς τὸν ἐγκριτὸν ἀπὸ τὰς Καλαρῦτας εὐπατρίδην Γεώργιον Δουρούτην—ἐπέβαλε ὁ Ἀλὴς νὰ παντρεύῃ τὸ γιὸν του Ἰωάννην μετὰ τῆς «βιγί ο π ο ὕ λ α» του (εἶται τὴς ἔλεγε) Αἰκατερίνη Φύλου. Πρὸς τοῦτο ὁ τυράννος ἐστειλε αὐστηρὴ διαταγὴ—«μηνυγιοῦνται». Ἡ ἐντιμὸς οἰκογένεια Δουρούτη ἅμα ἔλαβε τὴ διαταγὴ νὰ κάμῃ τὸν ἀτιμωτικὸ τοῦτο γάμο, εἶνε ἀνάσταν. Καὶ ἐχρησίσθη νὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὸν Ἀλὴ γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγῃ. Τὸ ιστορικὸ τοῦτο μνημονεύεται σὺν ἄλλῃ σὲ χεῖρα τῆς ἐν Ἀθήναις ἀξιότιμου οἰκογενείας Δουρούτη.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Ἀλὴς, παντρεύοντας τὴς «τσούφρες» του (τὴς ἔλεγε καὶ εἶται) μετὰ τούρκους ἢ χριστιανούς, τὴς ἐπροκίεζε, ὅχι βέβαια ἡγεμονικῶς, γιὰτὶ κοντὰ σ' ἄλλα ἦσαν καὶ πολὺ φιλόγυρος. Μὴ μὲρα προσκαλεῖ τὸν Ἀναστάσιον Γκίνον νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ἦταν Γιαννινοῦς διδάσκαλος, βασιμισμένος, νέος ἀκόμη εἶχε συλληφθεῖ ἀπὸ Ἀλῆας οἱ ὁποῖοι τοῦ εἶχαν κόψει τ' αὐτιά. Ὁ ταλαίπαρος ἦταν ἀπὸ τὸν ἀσχημάτους. Ὁ Ἀλὴς τὸν κοιτάζει μετὰ κωνηρὰ ματιά του καὶ τοῦ λέει:

—Ἐγώ, ὅτε μῆτρο μ' ἔδασκαλε, εἶσαι κοντοσαῦτης καὶ ἀσχημομούρης. Θηλυκὸ δὲ θέλει νὰ σὲ δῇ σὰ μάμα του... Λοιπὸν χάνει νὰ σὲ παντρεύω ἐγὼ νὰ σοὺ δώσω τὴ τσουπῆρα μου τὴ Νίτσα, πού εἶνε παχουλὴ καὶ ἀφράτῃ σὰ μουχαλεμπή !...

Ὁ δάσκαλος ἀρχισε νὰ κλαίῃ—ποῖός ἔξερε, μπορεῖ ν' ἀπὸ τῆς χαρὰ του... Ὅσοδὴποτε ἀντίρρησης δὲν ἐπετρέπετο... Ὅταν ἐπῆγαν νὰ παρουν τὴ νύφη, ἐκείνη μολὶς εἶδε τὸ Γκίνο, τρέχει, εἶται ὅπως ἦταν μετὰ νυμφικὰ τῆς, στὸν Ἀλὴ, πέφτει στὰ πόδια του καὶ κλαίει.

γοντας τὸν παρακαλεῖ νὰ μὴ τὴν βγάλῃ ἀπὸ τὸ χαρέμι του, γιὰ αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ παντρευτῇ. Ὁ Ἀλὴς ἔμεινε συλλογισμένος: «Ἀμὴ τὸ γαμπρὸ τί νὰ τὸνε κόνανμε τώρα, μῆτρο μου ῥαγῆ. Ὅς του τὴ Λενοπούλα τὴ φιληνάδα μου Πασσά μου, εἶπε ἡ Νίτσα καὶ τῆς δῖνω ὅλη μου τὴν προίκα !»

Ὁ Ἀλὴς διέταξε νὰ ἐτοιμαστῇ ἡ Λενοπούλα. Στὸ ἴσκιον τῆς καὶ περίμενε. Μόλις ὅμως ἤρσαν νὰ τὴν πάρουν καὶ εἶδε τὸ γαμπρὸ, ἔτρεξε καὶ αὐτὴ στὰ πόδια τοῦ Ἀλὴ καὶ ἔκανε τὴν ἴση σκηνή, ἀλλὰ ματαίως. Τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ τυράννος ἦταν σὲ κακὴν τὸν ὥρε. Καὶ ἡ Λενοπούλα ἀναγκάστηκε νὰ πάρῃ τὸν κοντοεινὸν δάσκαλο... Ὅσο γιὰ τὴ Νίτσα, αὐτὴ σταθῆκε περὶ τυχερῇ. Ὅταν ἀπὸ λίγον καιρὸ παντρεύτηκε τὸν Δερβίς Χασάν, κλονιστάς, Ἀλβανὸς, συγγενὴ τοῦ Ἀλὴ καὶ πέρασε καλὰ γιὰ κάμποσα χρόνια, τὰ γεράματα τῆς ὅμως ἦταν ἀτυχή. Ἡ Νίτσα ἡ Γιαννινοῦσα πού ἦταν μιὰ φορὰ τὸ λαμπρότερο λουλούδι τοῦ Ἀλῆ Πασσά, ἀπὸ τὸν ῥεσμοῦ, πέθανε ἀπάνω σὲ μιὰ νύκτα, σὲ μιὰ καλὴ νύκτα, σὲ Γιάννενα, ἐρημὴ καὶ ἐγκαταλειμένη....

Ὁ Ἀγγλος συνταγματάρχης Λήν, πού περιηγήθη τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὴν Ἡπειρο, γράφει στὸ τετράτομο βιβλίον του τὰ ἀκόλουθα σχετικά: «Δεῖγμα ἰδιαιτέρως εὐνοίας τοῦ Σατράπου θεωρεῖται ὅταν ἀπὸ τὸ χαρέμι του προσφέρει ὡς σῶμα ἑνὶ μὲν ἀπὸ τῶν ἐκείνων πού θέλει ἐξαιρετικῶς νὰ τιμῇ... Γιὰ τὴν τιμὴ αὐτὴ παρὰ λίγο νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ χαρὰ του ἑνὸς φίλου μου Ὀθωμανοῦ, γραμματέως τοῦ Ἀλὴ, ὁ ὁποῖος ἔλαβε ὡς δῶρο μιὰ περικαλλεστάτη Κιρκασία. Ἀπεναντίας, δὴ Ἀλβανοὶ ἐπέσταν νὰ παντρευτοῦν πρὸ τῆς ὥρας, γιὰ νὰ μὴ ἀναγκασθοῦν νὰ λάβουν ἑνα τέτοιο δῶρο. Ἦσαν δὲ πολὺ καλὰ ὅτι ἡ ἀρνησις ἐσημειώθη κατὰστροφή.»

Ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ φιλοχρηματίας Ἀλὴς ἐδαπανοῦσε ἀφθόνης γιὰ νὰ συντηρῇ ἄξιοπρεπῶς τὸ πολυάρθρο προσωπικὸν τοῦ ῥεσμοῦ του. Μετὰ Ἀσιατικὴ μεγαλοπρέπεια καὶ κολοπερασί ζοῦσαν μέσα στὸ εὐρύχωρο ἐκεῖνο παλάτι ἡ πολυάρθρα ἐρωμένες τοῦ τυράννου. Συχνὰ, καμμιά φορὰ δὲ καὶ ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας, μετεφέροντο ἡ γυναῖκες σὺν τῇ καὶ ἡ γυναῖκες τῆς καθ' αὐτὸ οἰκονομίας τοῦ Ἀλὴ καὶ τῶν γυναικῶν του, δηλαδὴ ἡ νόμιμος ἀπὸ ἑνα σερᾶνι σὲ ἄλλο. Ἡ μεταφορὰ αὐτὴ ἐγένετο τότε μετὰ ἀμάξια, πού εἶχαν ἀντὶ τῆς ἐκείνου διντοῦ (καφάσια) καὶ εἶταν ἀκαταμάχητοι ὡς τὴς ῥόδες μετὰ πέλους. Μπροστὰ ἀπὸ τὰ ἀμάξια ἐπῆγαν ἐπιπλοὶ στρατιώτες, παρακολουθοῦσαν δὲ εὐνοῦχοι. Ὅταν περνοῦσε μιὰ τέτοια συνοδεία, ἦσαν αὐστηρότατα, μετὰ πονηρὰ νοῦν, ἀπαγορευμένο νὰ σταθῇ κανεὶς στὸ δρόμον, ὡφείλει καθένας, γέρος ἢ νέος ἢ παιδί, πλὴν οἱ σὺν τῇ φτωχῇ—ἐξαιρουμένων τῶν γυναικῶν—ἅμα βρεθῇ μπροστὰ στὴ συνοδεία αὐτὴ νὰ πρὸς σωδρονισμὸν τρέχοντας μετὰ ὅλην τὴν γρηγορίαν.

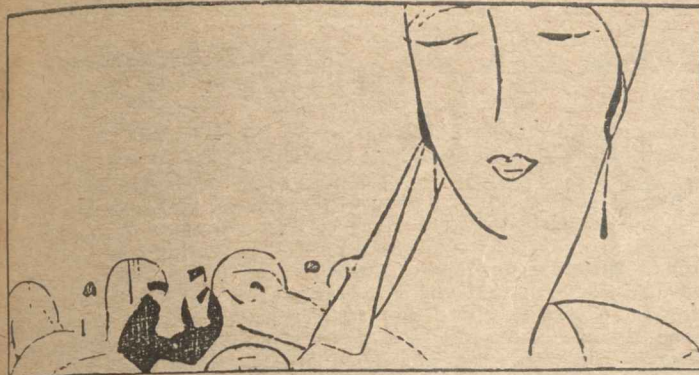
Ὅς ὅταν βοῇ πόρτα σπιτιοῦ ἀνοικτῇ ἢ πλάγιον δρόμον καὶ νὰ μὴ ὡφείλῃ ἀνενέστης οἱ καταστηματαρχαί, ἅμα περὶ ἡ συνοδεία, νὰ σταθῇ τὴν ῥάχη τους στὸ δρόμον, νὰ περνοῦν χάμω μπρούμυτα καὶ νὰ μείνουν στὴ στάσι αὐτὴ μέχρις ὅτου περάσῃ καὶ ὁ τελευταῖος εὐνοῦχος τῆς συνοδείας. Πολλὰς φορὰς ἐγένοντο πολλοὶ θύματα τῆς ἀντοῖας τῶν ἡ τῆς ἀθῶας περιτρογείας τῶν, ἂν καὶ ἀπὸ παντοῦ εἰς τέτοιες περιστάσεις ἀκούγονταν ἡ φωνὴς ἐκείνων πού φεύγαν: «—Χαρέμι! Χαρέμι!»

Ἀλλὰ μέσα σὲς ἡδονὲς τοῦ χαρεμίου καὶ τοὺς διαβατικούς του ἔρωτες, ὁ Ἀλὴς τοιμήθηκε τέλος καὶ αὐτὸς μετὰ τὴ σειρά του ἀπὸ ἀληθινὸ ἔρωτα. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ἀνεξήγητο, ἀπὸ ἐρωτικῆς καὶ οἱ τίγρεις. Ὅπως ὁ Ἡρακλῆς στὰ πόδια τῆς Ὁμφάλης, ἔπειτα καὶ αὐτὸς στὰ πόδια ὡραίας καὶ θαλκτικῆς γυναίκας. Ἦταν γέρος καὶ ἂν ὅμως ἡ θηριώδης καρδιά του ἐπαληθινὰ ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ ἔρωτα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ πού κατάρθωσε νὰ κινή τὸν Ἀλὴ σκλάβο τῆς, ἦταν ἡ κομοξακουμένη, ἡ τραγουδιμένη Κυὰς Βασιλική....

Ἡ Βασιλικὴ ἦταν κόρη τοῦ Κίτσου Κονταξή, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους νοικοκυραίους τῆς Πλεσεβίτσας. Θαλκτικὴ καὶ παρὰ τοῦτο, ὅκτω μόλις ἔτῳ, ἀρπάχθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκυρὰ τοῦ πατρὸς τῆς. Ἐνα ἄλλῳν γυναικῶν, μιὰ μέγαλα, ὀνόματι Μαρίνα Τσάντανα, συγγενὴς ἀπὸ τὴ μητέρα τῆς Βασιλικῆς, ἔκανε γνωστὴ στὸν Ἀλὴ τὴν ὑπαρξὶ τοῦ μορβόλου τοῦτο λουλουδιοῦ καὶ ἐπροθυμασμένη νὰ τοῦ τὴν φέρῃ στὸ χαρέμι. Μιὰ μέρα λοιπὸν τοῦ ἔτους 1812, τὴν ὥρα πού ἀπουσίαζαν ἀπὸ τὸ σπιτί οἱ γονεῖς τῆς Βασιλικῆς ἡ Τσάντανα

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Ἀλβανούς σωματοφύλακας τοῦ Ἀλὴ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ἡ σπουδαιότερα βιβλιοθήκη τοῦ κόσμου εἶνε ἡ Βιβλιοθήκη τῶν Παρισίων. Περιλαμβάνει 2.200.000 τόμους καὶ 185.000 χειρόγραφα.

Πολλὰς φορὰς οἱ ἀερόλιθοι περιέχουν ἀδάμαντες. Σὲ μερικὸν ἀπ' αὐτοὺς πού ἐπεσαν πρὸ ἑτῶν στὴ Ρωσσία βρέθηκαν ἀρκετὰ τετράμηνια ἀδάμαντων.

Γιὰ νὰ σχηματίσῃ μιὰν κατὰ προσέγγισιν εἰς τὸν μέγαν τοῦ γῆς, φθάσει ν' ἀνεβῇ στὴν κορυφὴν τοῦ Ὄρους Πάριος καὶ νὰ κυττῇ τὸ γῆρας. Ἄν πάρῃ τὴν βερὴν δὲ τὸ τοπεῖο πού βλέπετε ὅλῃς τὸν κατὰ προσέγγισιν ὄγκον τῆς γῆς.

Τὸ μόνο καλὸ πού μπορεῖ νὰ κάμῃ ἑνὸς φιλόγυρος εἶνε νὰ πεθάνῃ, εἰς κάποιον σοφόν.

Ὡς πρὸς τὴν ἀριστοκρατίαν τῶν πόλεων, κατὰ τὴ γνώμην Ἀγγλο δημοσιογράφου ἡ πρώτη θέσις πρέπει νὰ δοθῇ στὴ Ρώμην, ἡ δευτέρα σὺν Παρισίους, ἡ τρίτη στὸ Λονδίνο καὶ ἡ τετάρτη στὴν Κωνσταντινούπολιν.

Τὸ πρῶτον ἀποκομιζόμενο μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἶνε τὰ βλέφαρα, κατόπι ἀκολουθεῖ ἡ αἰσθήση τῆς γεύσεως, μετὰ ἀπ' αὐτὴν ἡ ὄσφρηση, ἡ ἀκοή καὶ τελευταία ἀπ' ὅλης ἡ ἀφῆ.

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Σαξωνίας κατασκευάζεται τυρὶ ἀπὸ πατάτες. Εἶνε περιττό καὶ εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ διατηρῆται νωπὸ ἐπὶ πολλὰ χρόνια.

Μιὰ ἀπὸ τὴς ἀνθρώπινες φυλὰς πού ἐξαφανίζονται σιγά-σιγά εἶνε ἡ φυλὴ τῶν νήσων Ἀνδαμάν (στὸ Βεγγαλικὸ κόλπον). Λίγοι ἄνθρωποι ἀπομένοντες ἐκεῖ καὶ τὰ παιδιά πεθαίνουν πολὺ μικρά.

Ὁ Εὐξείνιος Πόντος ὀνομάσθη Μαύρη θάλασσα ἀπὸ τοὺς Ταταρομολόους, τοὺς Βενετούς καὶ τοὺς Γενοσηνοὺς.

Ἡ Ἱερουσαλὴμ παράγεται ἀπὸ τὸ Ἀσσυριακὸ ὄρυον—Σαλίμ πού σημαίνει «Πόλις Εὐρήνη».

Μιὰ αἰδοῖς στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ «θαμβώσῃ» μετὰ τὴν κηρολεξίαν τοὺς θαυμαστάς τῆς ἐκόλλησε ἑνα διαμαντάκι στὴν ἀκρὴ ἑνὸς προσθίου δοντιοῦ τῆς.

Η ΣΑΡΑ ΜΠΕΡΝΑΡ ΚΑΙ Ο ΓΚΙΤΡΥ

Κάποτε ἡ Σάρα Μπερνάρ ἔπαιζε σὲς Βρυξέλλες μετὰ τὸν Σαὶ Γκιτρυ. Τὸ βράδι τῆς παραστάσεως ὁ Γκιτρυ παρεκάλει τὴ Σάρα νὰ συντομίσουν τὴν παραστάσι διότι σὲς δώδεκα ὅμιλον περιέμενε σὲς σταθμὴν ἡ φίλη του δις Β... μιὰ πρωταγωνίστρια πού θεάτρουν πού ἔπρεπε ἐκεῖνο τὸ βράδι γιὰ τὸ Παρίσι.

Ἐννοία σου Γκιτρυ, τοῦ εἶπε ἡ Σάρα, θὰ κάμω ὥστε νὰ ξεπερῶμε καὶ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

Ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρη πράξις συντομίσθηκαν. Στὴν τρίτη, ὅμως ὁ Σάρα, πού ἤθελε νὰ παίξῃ ἑνα παιγνίδι σὲς Γκιτρυ, ἀπογορεύσε πολλὰ. Ἐτοίς ὅταν τελείωσαν ἦσαν ὄργα καὶ ὁ Γκιτρυ γιὰ νὰ προφύγῃ τὴν φίλην τοῦ εἰρεξε σὲς σταθμὸν ὅπως ἦταν ντυμένη, μετὰ ἀνατολὴν ὁπλαδὴ κοστούμι καὶ μ' ἑνα σαρίκι ντυμένη. Τὸ νοστιμώτερον ἦταν ὅτι ὁ Γκιτρυ λομώθηκε νὰ σὲς κεφάλι.

Ὁ νοστιμώτερος ἦταν ὅτι ὁ Γκιτρυ λομώθηκε νὰ σὲς κεφάλι. Ὁ νοστιμώτερος ἦταν ὅτι ὁ Γκιτρυ λομώθηκε νὰ σὲς κεφάλι. Ὁ νοστιμώτερος ἦταν ὅτι ὁ Γκιτρυ λομώθηκε νὰ σὲς κεφάλι.

Δὲν εἶχε ὅμως κάνει μερικὰ βήματα καὶ τὸν σταμάτησαν ὁπὸ ἀστυφύλακες. Ὅπως εἶρεξε, κοιτάζοντας ἐδῶ καὶ καὶ τὸν μετὰ περιεργὸ κοστούμι μὲ τὴν πῆρα... γιὰ τρελλὰ καὶ τὸν ὄδηγησαν σὲς πλαιοῦστο γυμναστήριον !

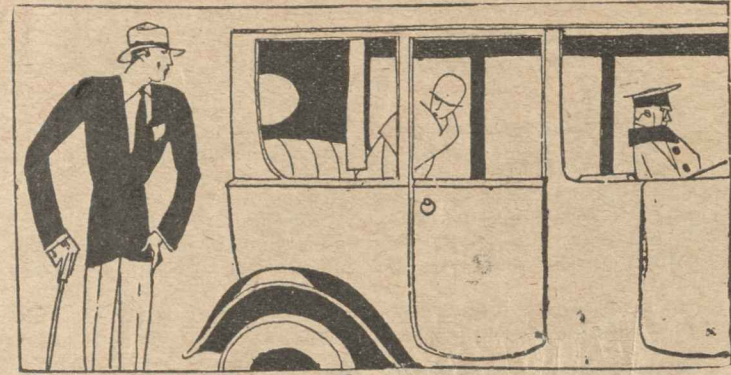
Ὁ Γκιτρυ εἶδε καὶ ἔπαθε γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ταπεινότητά του καὶ γόρσις σὲς σπιτί του ὅποτε ἀπὸ δὲς ὥρες γελῶντας καὶ αὐτὸς γιὰ τὸ πᾶν μὲν του.

Ἡ γλῶσσα πού περισσότερο μιλεῖται σὲς κόσμῳ εἶνε ἡ Ἀγγλική. Τὴν μιλοῦν 125 δισεκατομμύρια ἄνθρωποι καὶ ὅτι τὴν μιλοῦν σὲς μέλλον ἀκόμη περισσότερα.

Δευτέρη ἔρχεται ἡ Ρωσικὴ γλῶσσα, ἡ ὁποία μιλεῖται ἀπὸ 100 ἐκατομμύρια ἄνθρωποι. Τρίτη ἔρχεται ἡ Γερμανικὴ πού μιλεῖται ἀπὸ 70 ἐκατομμύρια ἄνθρωποι.

Τετάρτη ἔρχεται ἡ Γαλλικὴ τὴν ὁποία μιλοῦν 50 ἐκατομμύρια ἄνθρωποι, ἀλλ' ἡ ὁποία ἔχει κατακτηθεῖ ἐν κόσμῳ.

Μετὰ τὴν Γαλλικὴν ἔρχεται τέλος ἡ Ἰσπανικὴ, ἡ ὁποία μιλεῖται ἀπὸ 45 ἐκατομμύρια.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

(Τὸ γλυκὸ σπιτί τῆς ζωῆς ποῦρε χαρὰ καὶ δόξα ! ΣΟΛΩΜΟΣ)

Ἐχλόσες τὸ κατὰφλι μας, Μητέρα, καὶ στὴν αὐλὴν ἐστοχίωσες ἡ τσικνίδα, καὶ ἐπάνω στὰ καφάσια νύχτα-μέρα, τῆς ἐρμῆς βάζει ἡ ἀράχνη τὴ σφραγίδα.

Δὲν εὐδωδῆς τὸ σπιτί πέρα ὡς πέρα ἀπὸ τῆς στοργικῆς σου πλὴν φροντίδα, καὶ ἔρχεται ἡ θλίψη μόνον, ἡ νυχτερίδα, καὶ τὸ ζῶναι μετὰ κύκλους σὲς ἀέρα...

Τὰ μάτια ὡς βασιλεύουν πού ἀγαποῦμε μὲ τὴν ἐνθύμησιν τοὺς μόνον ὡς ζῶμε. Κι' ἐγώ, σὲς τζάκι ἀγγάνια τὸ σβυσμένο,

μετὰ τοῦ βοριά, μετὰ τοῦ θρακῆ τὸ βόγγο, στὴ λύρα μου σκυφτός κρεμάω καὶ δένω τὸν καμὸ σου, Μητέρα, μαῦρο φιδίον !

Στέφ. Δάφνης

ΟΡΘΟΣ ΣΤΗΝ ΠΛΩΡΗ Ο ΧΑΡΟΝΤΑΣ

Ὁρθὸς στὴν πλώρη ὁ Χάροντας καὶ τὸ καράβι πάει, καὶ ὡς πᾶμε πλέοντας ἡ ζωὴ γλυκὴ χαμογελαῖ. Ὅμως καὶ ἂν φέγγει ἡ θάλασσα καὶ ἀστράφτει ὁ οὐρανός, μαύρη νυχτιά τριζοκτεῖν τὴν πλώρη πέφτει ἐμπρός.

Μιὰν ἄδυσσο ἀνεύζοντας βαθεῖα καὶ σκοτεινὴ, ποῖα νᾶναι τάχα ἡ μοῖρα μας φωτίζεσθαι; Ὅσον νᾶναι νᾶναι σκοτεινὰ μιὰ ἀχτίδα νὰ φωτίζει, ὡς κυβερνᾶει ὁ Χάροντας καὶ τὸ καράβι πάει.

ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ ΑΛΑΡΓΑ

Στὸν κάμπο ἀλάργα, ὡραία μου, φρεγγολοῦν δευτέρου ἡλίου τὰ χρυσὰ παλάτια. Μὰ ἡ τσὴ λάμψη σβένει ὅταν φανοῦν ψηλά στὰ παραθύρια τὰ δὲ μάτια.

Τὰ μάτια τῆς βασιλοπούλας πού ἔχονα τὸν ἔρωτα τοῦ κάμπου ξετρελλάνει, πού πάει τὴν πληρωμένη τὸν καρδιά δῶρο τῆς σπηλοπούλας γιὰ νὰ κάμῃ.

Γοργᾶ, γοργᾶ μετὰ πόθους καὶ μ' ὀνειράτα μ' ἐλπίδες ὅπου λάμπουν στὴ ματιά του, ἐνῶ τοῦ ἡλίου παίζοντες οἱ χονδρὲς ἀχτίδες στὰ τετράγωνα μαλλιά του.

Καὶ πραινόντας τὸν ἀκολουθοῦν τὰ λουλούδια, τὸν ἐκλουδοῦν καὶ τὰ πουλάκια τὰ ῥα, καὶ τὸν πραινὲ πάντα ὁ οὐρανός, καὶ ἡ νύχτα πάει μαζὺ του μετὰ τὰς ἀστέρια.

Μ' ὅσο καὶ ἂν πέρνει γρήγορα τὸ δρόμον του τοποῦ ἀλάργα πᾶνε τὰ παλάτια, μετὰ τῆς βασιλοπούλας τῆς γλυκεῖας τὰ μαῦρα, μαῦρα, ἀγάπη μου τὰ μάτια.

† Ἰωσήφ Ραφτόπουλος

Η ΓΑΛΩΣΣΕΣ ΠΟΥ ΜΙΑΙΟΥΝΤΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

Ἡ γλῶσσα πού περισσότερο μιλεῖται σὲς κόσμῳ εἶνε ἡ Ἀγγλική. Τὴν μιλοῦν 125 δισεκατομμύρια ἄνθρωποι καὶ ὅτι τὴν μιλοῦν σὲς μέλλον ἀκόμη περισσότερα.

Δευτέρη ἔρχεται ἡ Ρωσικὴ γλῶσσα, ἡ ὁποία μιλεῖται ἀπὸ 100 ἐκατομμύρια ἄνθρωποι. Τρίτη ἔρχεται ἡ Γερμανικὴ πού μιλεῖται ἀπὸ 70 ἐκατομμύρια ἄνθρωποι.

Τετάρτη ἔρχεται ἡ Γαλλικὴ τὴν ὁποία μιλοῦν 50 ἐκατομμύρια ἄνθρωποι, ἀλλ' ἡ ὁποία ἔχει κατακτηθεῖ ἐν κόσμῳ.

Μετὰ τὴν Γαλλικὴν ἔρχεται τέλος ἡ Ἰσπανικὴ, ἡ ὁποία μιλεῖται ἀπὸ 45 ἐκατομμύρια.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

Ποιός άνθρωπος είχε την μεγαλύτερη καρδιά και ποιός την μικρότερη

Ένας άγγλος εγγάτης ονόματι 'Αρθούρ Ζέιμς Σαλμόν, ο οποίος κατοικούσε στην Τζών Στρήτ, στην πόλιν Μπατερσέ, είχε την μεγαλύτερη καρδιά. Ο άνθρωπος αυτός βρέθηκε πεθαμένος ένα βράδυ στη μέση ενός δρόμου και ο ιατροδικαστής που εξήτασε το πτώμα του εβεβαίωσε, ότι ο θάνατός του προήλθε εκ συγκοπής της καρδιάς, της οποίας το μέγεθος και το βάρος βρέθηκε τριπλασιον της καρδιάς των άλλων ανθρώπων. Εξήγισε σχεδόν 312 1/2 δράμια ενώ το κανονικό βάρος της είναι 100 - 120 δράμια, εκτός εξαιρετικών περιπτώσεων όπου η ανθρώπινη καρδιά μπορεί να ζυγίζει 150 και 160 δράμια. Η μικρότερη καρδιά ήταν μία που εξήγισε 30 δράμια και 2/5 του δρασίου. Βρέθηκε υπό του δόκτορος Τσούρτς εις το σώμα μιας γυναίκας ηλικίας 47 ετών, η οποία πέθανε από καρκίνο. Η καρδιά της γυναίκας συνήθως ζυγίζει από 95-105 δράμια !!!

Ποιός άνθρωπος ήξερε να μιλάει όλες τις γλώσσες του κόσμου

Ο Ζοζέφ Κασπάρ Μετςφάντς, ο καγκοσμίως περίφημος γλωσσολόγος, ο οποίος γεννήθηκε στην Βολανία την 17ην Σεπτεμβρίου 1774. Το 1797 εξεχρονήθηκε παπώς αφού έσπουδαισε φιλοσοφία και θεολογία. Προτού όμως τελειώσει τις στοιχειώδεις του αυτές σπουδές είχε μάθει την Λατινικήν, 'Ελληνικήν, 'Εβραϊκήν, 'Ισπανικήν, Γαλλικήν, Γερμανικήν και Σουηδικήν γλώσσα. Το 1838 έγινε καθηγητής και πέθανε στη Ρώμη το 1848. Μεταξύ των εγγράφων του που άφησε βρέθηκε και ένα του οποίου το περιεχόμενο μαρτυρούσε ότι ήταν ικανός να γράφει και να μιλάει σε εκατόν είκοσι διαλέκτους με την μεγαλύτεραν ευκολίαν. Λέγεται μάλιστα πως κάθε φορά που βρισκότανε μόνος του συνήθιζε να σκέπτεται εκ περιτροπής σε κάθε μία απ' όλες τις γλώσσες που ήξερε να μιλάει και να γράφει.

Κατά την παλαιάν εποχήν ήταν περίφημος επίσης για την γλωσσολογίαν του ο Μυθριδάτης, ο βασιλεύς των Περσών του Πόντου, ο οποίος συνομιλούσε και εσκεπτότο συνάμα και με τις είκοσι πέντε γλώσσες που μιλούσαν οι υπήκοοι του των διαφόρων εθνότητων.

Και η Κλεοπάτρα, η βασίλισσα της Αιγύπτου δεν υστερούσε εις γλωσσολογίαν. Κάθε φορά που προσκαλούσε σε γεύμα τους προσβυτάς των διαφόρων ξένων κρατών, μπορούσε να συζητήσει μαζί τους εις την γλώσσαν του καθ' ενός.

Ποιός έχει την πλουσιωτέραν συλλογήν εφημερίδων σ' όλον τον κόσμο ;

Ο Χέρν Φόρκεμπεκ, εις το "Αντ-λά-Σαπέλ, στην Πρωσία, έχει στη βιβλιοθήκη του την πλουσιωτέραν συλλογήν εφημερίδων, η οποίας εξέδοθησαν σε διαφορές γλώσσες του κόσμου. Η συλλογή του αυτή αποτελείται από εκατοντάδας χιλιάδες εφημερίδες, τις οποίες είχε αρχίσει να μαζεύει ο "Οσκάρ Φόρκεμπεκ ο οποίος ήταν συνδρομητής επί σαράντα ολόκληρα χρόνια σε πολλές εφημερίδες πολιτισμένων και άπολιτιστων μερών. Με το πρωτόν ταχυδρομείο έλάβαινε κάθε μέρα εφημερίδες τυπωμένες σε τριάντα γλώσσες. Αργότερα σκέφθηκε να αποκτήσει ένα μουσείο εφημερίδων κι' έχοντας, αυτή τη σκέψη υπ' όψιν του δούλεψε μια έγχειλιο σ' όλες τις εφημερίδες του κόσμου ζητώντας τη συνδρομή τους. Η «Κοντιγεντάλ Πρές» του απήντησε μ' ένθουσιασμό και τώρα δεν υπάρχει άλλη καλύτερα συλλογή σ' όλον τον κόσμο απ' την Ιδική του.

Επίσης αξιόλογη συλλογή εφημερίδων έχει εις την κατοχή του και ο Δαούθ της Πορτλάνδης ο οποίος εξώδευσε το χρόνο μόνο για εφημερίδες 1.300 λίρες.

ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Επιστολή 6.

Φίλε μου

Από της εποχής εκείνης και ένταυθα δεν θ' άσοληθώ πλέον ειδικώς με τον εαυτόν μου, ειμή επ' όσον σχετίζεται με την φιλολογικήν και θεατρικήν κίνησιν της εποχής. Η μέχρι του σημείου τούτου αναγραφείσα αυτοβιογραφία μου, δεν είχε σκοπόν ούτε ν' ανεβάρη τον εαυτόν μου διά των αγαθών μου, ούτε να τον κατεβάρη διά των περιπετειών μου. Ο μόνος της σκοπός ήτο ν' αποκαταστή μια φυσιογνωμία, που έδρασαν όποσδήποτε πνευματικώς εις την εποχήν της, και να ιστορηθούν ταυτοχρόνως φιλολογικά παρασκήνια, που θα έχάνοντο εις το σκότος του παρελθόντος.

Τά παρασκήνια αυτά, όσον και άν φανούν άσήμαντα διά τους συγχρόνους μου, διά σε και τους ιδιόκους σου συγχρόνους, ό αποτέλεσόν μια διδακτικωτάτην ιστορίαν. Διότι θ' αποκαλύψουν άδυναμίας και έλαττώματα και θα διδάξουν τους έπρχομένους συνεδέλφους μας διά του «άτόπου». Και πρέπει να γνωρίζεις ότι ή διά της «εργήσεως» διδασκαλία είναι πολύ άσφαλεστέρα από την διδασκαλίαν διά της «θέσεως». Αυτό το άναπτύσσον έντενότερα και εις την «Σιδιράν Διαθήκην» μου...

Επανερχομαι εις το έτος 1895 και προχωρώ εις την εξέτασιν της θεατρικής εξέλιξεως ή φιλολογική δεν είχε κανένα άριστον και άξιοσημείων χαράκτηρα, μέχρι του έτους 1900, ότε έγένετο ή πρώτη επίσημος εμφάνισις των Μαλλιάρων εις το Ημερολόγιον του Σκόκου, όπως θα σου γράψω εις προσεχείς επιστολάς μου, ειδικώς άφιερωμένας εις το κομικοτραγικόν αυτό ζήτημα της γλώσσης.

Όπως προηγουμένως σου έσημείωσα, ή «Φαύστα» του Δ. Βαρναδάκη ύπηρξεν ό μεγαλειότερος αλλά και ό τελευταίος σκεπτός θρίαμβος της ελληνικής τραγωδίας. Έμεσομένης δι' ένα καλοκαιρι και εκεί έσβέσθη ώσαν μετέωρον. Διά τουτο και ότε ένεπείσθη ή «Μαρκέλλα» δεν εύρηκε κατάλληλον άγρόν τροφής εις το θέατρον, και από την πρώτην περίοδον του βίου της έπυθε άφίαν μετά του συγγραφέως της, ό οποίος ήναγκάσθη να προσληφθής ως ρεπόρτερ εις τους «Καιρούς» με 90 δραχμάς μηνιαίας. Αί 90 δραχμαί τότε ήσαν ότι είναι σήμερα αί 200.

Τόν ισχυρότερον κλονισμόν εις το θρόνον της τραγωδίας, τον έπροκάλεσε το άναφανέν Κομειδιόλλιον, που ήκμασε κυρίως κατά τα έτη 1882-1885. Μέχρι της εποχής ήκμασε το ρομαντικόν και περιπετιώδες δράμα, με το όποιον έτροφοδότη το ελληνικόν θεατρικόν ή γαλλική θεατρική παραγωγή. Από του 1875 μέχρι του 1885, επί δέκα έτη ολόκληρα, τα κοινών έσπενδεν εις το θέατρον, εις τόν «Απόλλωνα» και εις την «Παράδεισον», τα δύο παλαιότατα, και εις τόν «Όρφέα» του Βιθνού διά ν' άκολουθήσιν τας περιπετειάς του «Περικλομένου Ιουδαίου» και των «Αδελφών εις δύο συνεχείς έσπείρας, του «Ακτοφύλακος Ισουλίας», του «Καρμύδ», της «Ιωάννας των δακρύων και Ιωάννας των γελώντων, τόν «Πετρατών» και των όμιλων της αυτής σχολής. Ένθουσιαν μάλιστα ή ότι μετάβασις εις το θέατρον «Όρφευς» που είρριζοντο όλίγον πέραν της σημερινής πλατείας Κυριακού, άπετέλει ολόκληρον ταξείδιον νυκτερινόν διά μέσον άγρών και χανδάκων, τους όποιους ύπερπηδούσαν τρυφερά κιούρια και δεσποινίδες εις το σκότος, διά ν' άκούσουν τόν «Βελιούλ του νύκτος» από τόν Διονύσιον Ταβουλάρη. Ήτο τότε ή πρώτη φορά που πήγα εις το θέατρον μόνος μου (1879), κηρύσσας την νύκτα, κρυφά από τους γονείς, από την μάνδραν της οικίας μου πληρώσα μάλιστα πολύ άκριβά την θεατρομανίαν μου εκείνην, διά επιστρέφας έδέχθην γενναίον νυκτερινόν ξυλοκόπημα από τόν πατέρα μου! Ήμην τότε 15 έτών.

Έτσι λοιπόν το Κομειδιόλλιον συμπάρεισε και το ρομαντικόν δράμα, αλλά προάναγιν την τραγωδίαν.

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΞ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Δολόρα! διάκοψε ό Γοδεφρίδος σά νά την επέπληττε.

— Η κόρησα κοκκίνησε και ψιθύρισε :

— Συγγνώμη! συγγνώμη! κόρη! 'Αλλά ξέρεις πόσο σ' αγαπώ και ν' αυτό σου τά λέω αυτά... 'Αλλ' άν οι άνδρείοι αυτοί πατριώται σάς παρακαλούσαν να μείναιτε έδω, άν σάς ζητούσαν να τους προσέχετε καμιά ύπηρεσία, ή όποια θα έπεβαδύνε την άναχώρησή μας... ώ, τότε! τότε!... άκριβέ μου, στην άγάπη μας, στην εύτυχία μας, σάς έξορκίζω να θυμηθίτε τι μου ύποσχεθήκατε...

Ο κόμης σιωπούσε. Γεμάτος συλλογισμούς είχε πλησιάσει ένα παράθυρο και άφηρημένος έβλεπε κάτω στο δρόμο το λαό που είχε συγκεντρωθεί έξω απ' το παλάτι τον περιμένοντας την έξοδο των άντιπροσώπων του.

Πίσω τον στακόταν ή Δολόρα. 'Αξαφνα ή κόμησσα έβγαλε μια κρυφή τρόμον. Ο κόμης στράφηκε περίτρομος.

— Τι έχετε;... τη ρώτησε.

— Εκείνη με το χέρι της που έτρεμε του έδειξε το δρόμο.

— Εκεί!... τοίλαγε με τρόμο... Νά, εκεί!... Ο άνθρωπος αυτός με το μαύρο μανδύα...

Τού έδειχνε ένα διαβήτη που με το χέρι σαυρωμένα πίσω τραβούσε το δρόμο του. 'Όταν έφτασε στην άκρη του δρόμου, έστρεψε σέ μια γωνία και έβγινε άφαντος.

Ο κόμης της Θούνης ξαναγύρισε τα βλέμματα του προς τη γυναίκα του και την έρώτησε :

— Τι είναι λοιπόν;

— Απλή σφίχτης άπάντα του. Τά δόντια της χτυπούσαν.

— Είπατε το πρόσωπο του; ψιθύρισε με φωνή που έβγινε από τόν τρόμο.

— Όχι.

— Είναι εκείνος!

— Πώς;

— Ο δόν Διέγος Διάξ!

Καθώς άκουσε άξαφνα ό κόμης αυτό το όνομα, άναπύδησε.

— Ο Διάξ! ξανάσε χαμογελώντας, μά αυτός πέθανε μινός στα μάτια μας πρό τριών χρόνων στον Κόλπο της Γασκώνης... Τι τρέλλα!

— Τρέλλα! ναι... έχετε δίκιο, ψιθύρισε ή Δολόρα, σκουπίζοντας τόν ιδρώτα που έτρεχε από τους κροτάφους της, ναι... πέθανε έδω!... Και όμως την είδα πρό όλίγου εκεί...

— Θα είταν κανείς που του έμοιαζε.

— Όχι, όχι! Είταν εκείνος σάς λέω!! 'Εκείνος! ή το φάντασμα του!

Ο Γοδεφρίδος άγκάλιασε τρυφερά τη γυναίκα του.

— Πόσο δειλή είστε, της είπε, 'Η-συλάστα. Άρχιστοι σπουδαίοι κίνδυνοι μάς άπειλούν και δεν υπάρχει κανένας λόγος να σκουίζουμε το μυαλό με τέτοιες έννοιες. Το σπαθί μου θα σάς προστατεύσει από κάθε κίνδυνο. 'Αλλά ο Διάξ έχει πεθάνει πιά! Ο Τρουβίλος τόν έσκότωσε πρό τριών έτών! Ο δολοφόνος της Στεφανί-νης και του Λαντνύ κοιμάται κει κάτω, στο βάθος του ώκεανού και δε θ' άνασκηθί πιά ποτέ...

Η Δολόρα τύλιξε τα χέρια της γύρω από το λαιμό του.

— Κάνετε δέκα ήμερών ύπομονή, έπακολούθησε ό κόμης και ως τότε προσπαθήστε να διώξετε από τη φαντασία σας τις φοβικώδεις αυτές παραισθήσεις. Τώρα πρέπει να σκεφθίτε για το χορό του διοικητού, στον όποιον ή παρουσία σου θ' άποτελέσει έναν ακόμη θρίαμβο της όμορφιάς σας. Σε δέκα ήμέρες έχετε όλο τον άπαιτούμενο καιρό για να προστοιμασθείτε έτσι που να θαυμάσετε όλους τους προσκεκλημένους.

Ο νευρικός έρεθισμός της Δολόρας είχε αρχίσει να περνάει χάρις στα τρυφερά λόγια του κόμητος. 'Όταν δε έβλεπες άπομακρύνθηκε για να πάει στην αίθουσα των άκροάσεων, όπου τον έπεριμεναν οι πρώτοι των συντεχνιών, ή Δολόρα τού έβριξε βλέμματα γεμάτα άγάπη και στοργή. Κατόπι γύρισε για να καθίση στη θέσι της κοντά στο τζάκι.

— Άλλά τότε συνέβη κάτι το άκατα-νόητο.

Το σπαθί μου θα σάς προστατέψει...

Άπάνω στην ύψηλή έδρα της βρισκόταν ξεδιπλωμένη μια περγαμνή. Η περγαμνή αυτή είταν γραμμένη και όπως φαινόταν από τη μελάνη που δεν είχε στεγνώσει ακόμη, είχε γραφεί μόλις πρό ενός ή δύο λεπτών. Πώς ή περγαμνή αυτή βρέθηκε εκεί; Ποιός την είχε φέρει;

Η Δολόρα την πήρε στα χέρια της, διάβασε το κείμενό της κι' άμέσως ξεπλώθηκε άναίσθητη άπάνω στον τάπητα.

Νά τι έγραφε ή περγαμνή :

«Ναι, έτοιμάστε τα ρούχά σας για το χορό, κυρία, αλλά μαζί έτοιμάστε και μερικά πένθιμα φορέματα, γιατί πριν περάσουν τρεις μήνες θα είσθε χήρα.»

Διέγος Διάξ

II

Τέ φυλαχτό

Μέσα στην αίθουσα των άκροάσεων του άνακτόρου της Θούνης περιμένουν, γεμάτοι άνησυχία, οι πρώτοι των συντεχνιών.

Όλοι ύπεκλήθησαν σάν ένας άνθρωπος όταν ό κόμης έμπηκε μέσα. Έκάθισε και εύγενικά παρακάλεσε την όμήνη να τόν μνησθή. Τότε ένας εκ των προέδρων έλαβε τόν λόγο. Νά περί τί-νους έπρόκειτο.

Κατά τη νύχτα της 23ης Αύγουστου μια μόνο έκκλησία είχε γινώσκει από τη μαγία των διαμαρτυρούμενων, οι όποιοι μετά την καταστροφή εκείνης της νύχτας είχαν γίνει άφαντοι. Η έκκλησία του 'Αγίου Κεντίνου.

Δυστυχώς όμως ή έκκλησία αυτή κινδύνευε τώρα από τους τυχοδιώκτες του λοχαγού Ταγιεφέρ, οι όποιοι μάλιστα δεν έκρυβαν τις προθέσεις των έναντίον της. Η Ισπανική διοίκησης στην όποιαν άναφέρθη το γαγονός, δε μπόρεσε να κάνει τίποτε γιατί δεν είχε δυνατόει, έπειδή όλο της το στρατό τόν είχε διαθέσει προς κατάπνιξη των επαναστατικών κινήματων των επαρχιών.

Αυτό άποθάρσυνε τόν Ταγιεφέρ, ό όποιος έγραψε ένα γράμμα στους πρώτους των συντεχνιών, ζητώντας τα κλειδιά της έκκλησίας. Τους άπειλούσε δε, ότι άν έντός είκοσιτεσσάρων ώρών δεν του τα παρέδιδαν, θα τους έβγαλε όλους και θα τους έκαινε μέσα σε ζεματιστό λάδι.

Τότε οι πρώτοι των συντεχνιών, άνθρωποι τίμιοι, μά ειρηνικοί και δειλοί, σκέφτηκαν ν' άποταθούν στον κόμητα της Θούνης και να του παραδώσουν τα κλειδιά της έκκλησίας. Καμιά άμφιβολία δεν ύπήρχε ότι ό κόμης θα δέχονταν.

Και πράγματι, ό κόμης λησιμονώντας προς στιγμήν τους όρκους που είχε δώσει προηγουμένως στη Δολόρα, πήρε τα κλειδιά της έκκλησίας κι' όρκίστηκε να την προστατεύσει.

Αφού παρέδωσε τα κλειδιά ή πρεσβεία άπέσπυθη.

Έξω πλήθος λαού περίμενε. Όταν έμαθε τόν όρκο του κόμητος, άρχισε να ζητωκραυγάζει μ' ένθουσιασμό.

Ο κόμης όμως είχε σταθεί άκίνητος κοντά στο παράθυρο και σκεπτόταν όλες τις πιθανές συνέπειες του όρκου που πρό όλίγου είχε δώσει.

Ένας έλαφρος όρμος τον έκανε να σκεπασί το κεφάλι του και είδα ότι δεν ήτο μόνος.

Και πράγματι, ένα από τα μέλη της πρεσβείας άντι ν' άκολουθούσε τους συναδέλφους του, είχε μείνει μέσα στην αίθουσα. Είταν ο φίλος μας ό Μυλωνάς, ό Γουλιέλμος Λοβέρ.

— 'Α! σεις είστε, κύριο Λοβέρ; είπε ό κόμης άναγνωρίζοντας τον. Θέλετε να μου μιλήσετε;

— Ο Γουλιέλμος χαϊρέτησε.

— Μήπως μου φέρνετε κανένα νέο για τη Μαγδαληνή; ρώτησε πάλι ό κόμης.

— Όχι, εύγενέστατε. 'Αλλά νομίζω πως έχω ένα μέσον άλλαν-θαστο για να μάς τη δώσουν;

— Άλήθεια; είπε ό κόμης εξαφνιασμένος.

(Άκολουθεί)

Ἡ ὡραία ἀμερικανὶς καλλιτέχνης Μάρτζορι Ντέιλ ὅπως ἐμφανίζεται ἐν τῇ «Ἀμερικάνᾳ» ἡ ὁποία παίζεται σ' ἓνα κεντρικὸ θέατρο τῆς Ν. Ὑόρκης.

Ὁ Ἰβάν Μοζζοῦκιν ἐν τῷ ρόλῳ τοῦ Μιχαὴλ Στρογκώφ.

ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΛΙ-
ΓΥΡΟ ΚΑΙ ΚΟΜΨΟ ΣΩΜΑ

Νὰ ἓνα γύμνασμα ποὺ συνιστᾷ ἡ χαριτωμένη πρωταγωνίστρια τοῦ Μετρά-
Κλάρκε, σὲ ὅσες θελ. οὖν ν' ἀποκτήσουν λιγυρὸ καὶ κομψὸ σῶμα σὰν τὸ

Ὁ Βαλεντίνο καὶ ἡ Μπεμπέ Ντάνιελς σὲ μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὸ γνωστὸ κινηματο-
γραφικὸν ἔργον «Ὁ κύριος Μπωκαίρ».

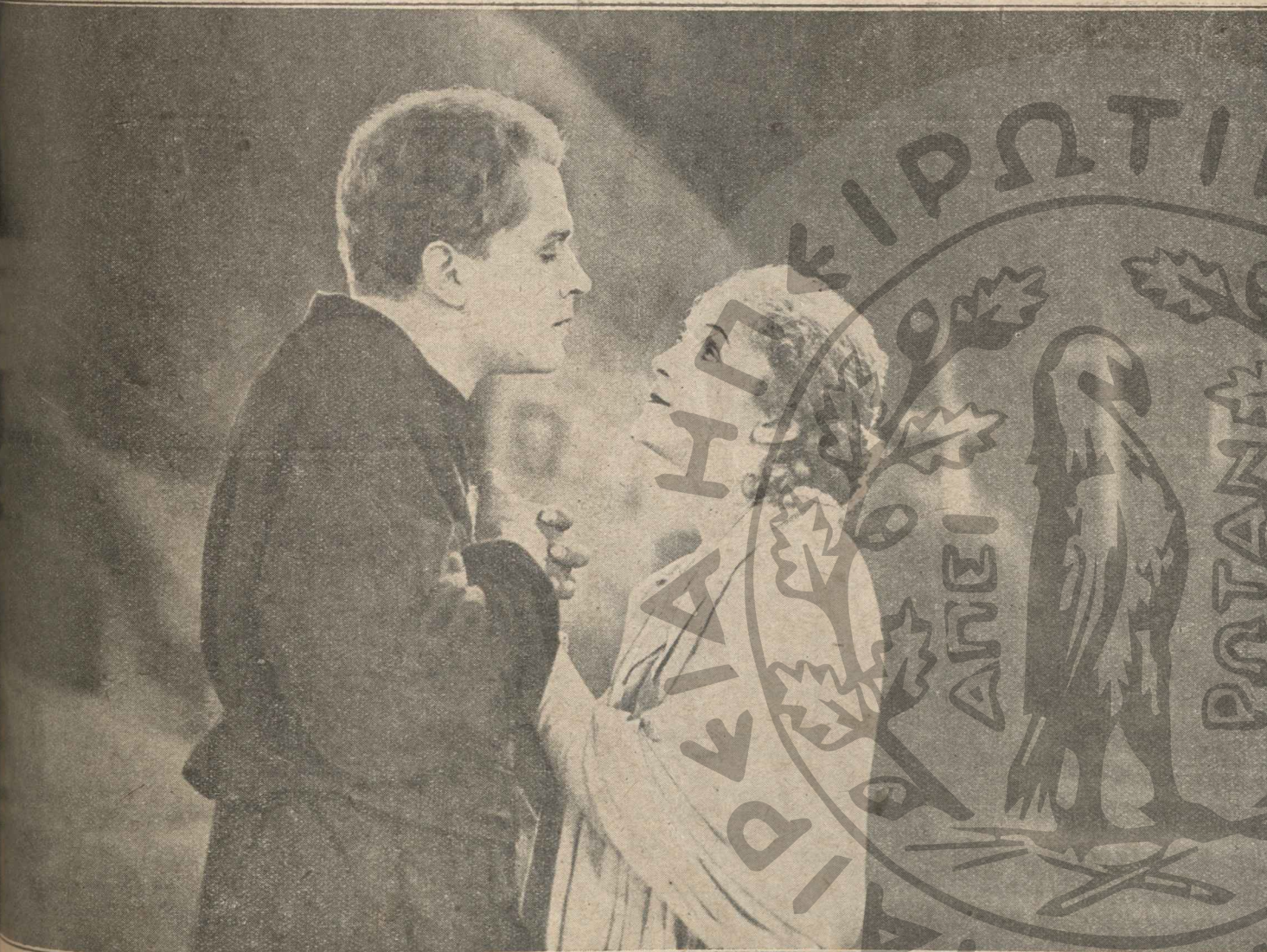
Μικρὴ φωτογραφία ἀπὸ τὰς τελευταίας ἐκπιδεξιμίας.

Ἡ περιπαθεὶς σκηνὴ ἀπὸ τὸ νεὸν Γαλλικὸν κινηματο-
γραφικὸν ἔργον «Τὸ Παιδί τῶν Λειμῶνων».

Ὁ διάσημος ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ντενγκλας
Φαίρμπανκς, σ' ἓνα μεσαιωνικὸ ρόλο.

Σκηνὴ ἀπὸ τὸ κινηματογραφικὸν ἔργον «Μητρόπολις» τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς τὸ μεγαλειότερον ἢ ἐφευρετικὸν παραγωγὴς.

ΑΠΟ ΤΟ ΘΡΥΛΟ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΛΩΤ

Το παραδόξο «μήλα των Σοδόμων».

λοῦσε ἀπὸ τὸ κλαδί του καὶ ἔφευγε κάτω στὰ χεῖρ. Ἔτσι τουλάχιστον ἔλεγαν οἱ θρύλοι.....

Λοιπὸν, τὸ δέντρο, ποὺ οἱ βοτανικοὶ ἀνομάζουν «Σολάνουμ ποιντορσν» καὶ βρίσκεται σὲ μερικοὺς τόπους τῆς Νοτιοανατολικῆς Ἀφρικῆς, ἔχει χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα σχεδὸν ὅμοια. Ὅταν ὁ καρπὸς του ποὺ μοιάζει μὲ μήλο, ὠριμάσει ξεραίνεται πολὺ γρήγορ' ἀπὸ μέσα ἐνῶ ἐξωτερικῶς μένει ἀμετάβλητος στὴ μορφὴ καὶ στὸ χρῶμα.

Ἔτσι γελιέται κανεὶς νομίζει πὼς κόβει ἕνα ζουμερὸ φρούτο! ἅμα ὅμως βγάζει τὴ φλόγα καὶ προχωροῦν λίγο περὶ μέσα βρίσκεται μὴ μᾶζα ζεῖν, καὶ σὺν προνοίᾳ ἢ σὺν ψύχῃ κορυφολιάς, καὶ ἀπογοιτεύεται.

Καλλίτερα ὅμως ἔτσι, γιὰ τὸ «μήλα των Σοδόμων» εἶνε καρπὸς φαρμακερὸς καὶ δοσι τὰ ἔργα γινώσκοντες. Ὁ δὲ κανεὶς, δὲ κλείνει μέσα του τὴ θεϊκὴ κἀδρα ποὺ ἐξαπολύθηκε ἐναντίον των Σοδόμων, καὶ διὰ ζεῖν ὅχι ἀπὸ τὴ φλόγα τοῦ Ἠλίου τῆς θεομῆς ἐκείνης Ἀφρικανικῆς χώρας, ἀλλὰ μὴ λὸν ἀπὸ τὴν ἰδίαν φωτιά ποὺ κατέστρεψε τὴς δύο ἀμαρτωλὺς πόλεις, τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα. Πράγματι, ἡ Παλαιὰ Διαθήκη μᾶς πληροφορεῖ διὰ τὸς διεσπασμένους, τὸς ἀμαρτωλοὺς ἦσαν οἱ κάτοικοι των δύο ἐκείνων πόλεων, ὥστε ὁ γενάρχης Ἀβραὰμ δὲ μύησε νὰ βρῇ οὐτε πενήντα ἀνθρώπους δικαίους σὲ ὅλα τὰ Σόδομα. Εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ Θεὸ τὴν ἐπιδοχίαν διὰ, καὶ μόνον πενήντα ἀνθρώπων δικαίους ἂν εὑρίσκε, ἡ πόλις θὰ ἐσώζετο. Ἡ προσπάθεια οὐδὲν καὶ τότε μὲ πολλὰς ἱκεσίαις, ὁ Ἀβραὰμ ἐπέτυχεν ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ ἐλαττώσῃ τὸν ἀριθμὸν σὲ σαράντα, ἔπειτα σὲ σαράντα, σὲ τριάντα, σὲ εἴκοσι, τέλος σὲ δέκα. Ἀλλὰ οὐτε δέκα ὥσπερ καὶ εἴκοσι ἀνθρώπων δὲ βροθῆσαν στὴ πόλιν ἐκείνη τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς ἀκολασίας!

Εἶνε γνωστὸ τὸ τέλος των Σοδόμων καὶ των γειτονικῶν Γομόρων, των ὁποίων οἱ κάτοικοι ἦσαν ἐπίσης ἀκόλαστοι. Ἡ θεϊκὴ ὀργὴ ἔλασεν ἀγρία. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔφευγε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν φωτιά καὶ θεῖα. Τὰ σπῆται, οἱ ἀνθρώποι, τὰ ζῶα, τὰ δέντρα, τὰ πάντα γενήκανε στάχτη.....

Καμιὰ βιβλικὴ σμείωσις δὲν μᾶς βοηθεῖ νὰ ὀρίσῃμε ἀκριβῶς τὴν τοποθεσίαν των δύο ἀμαρτωλῶν πόλεων. Συνεχῶς ὅμως πολλὰ στοιχεῖα γιὰ νὰ μᾶς κάνουν νὰ πιστέψῃμε διὰ τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα βρισκόντουσαν σὲ μιὰ κοιλάδα ποὺ σήμερ εἶνε ἀκατοίκητη καὶ ἔχει στὴ μέση τὴν ἄλμυρὴν ἐκείνη λίμνη ποὺ εἶνε γεωγραφικῶς γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα Νεκρῆς Θάλασσης.

Μὲ λίγη ἐμπειρίαν δὲν θὰ διοίσῃ κανεὶς ν' ἀναγνωρίσῃ, διὰ σὺν τὸν αὐτὸν διεδραματίσθηκε ἡ μεγάλη τραγωδία, γιὰ τὴν ἀκόλῃν ἡ κοιλάδα ἔχει ὅψι καταρραμένον τόπον. Αὐτὴ ἡ Νεκρὴ θάλασσα ὅχι μόνον ἔχει ἕνα τέτοιο πένθιμο ὄνομα, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀσχημὴς τῆς ὀνομασίας τῆς εἶνε θλιβερὴ.

Μέσα στὴν εὐρύχωρὴν αὐτὴ λίμνη δὲν ὑπάρχει κανένα ζωντανὸ πλάσμα κανένα ψάρι, κανένα χέλι, κανένα ὀστρακόδερμο. Κανένας ποτε ἀνθρώπος δὲν ἀναφέρεται ποὺ νὰ ψάξῃ ζωντανὸ πρᾶμα σὲ νεκρὰ ἐκεῖνα νερά, ποὺ εἶνε γιομάτα ἀλάτι, τρεῖς καὶ τέσσαρες φορὲς φορὲς ἄλμυρότερα ἀπὸ τὰ νερά κάθε θάλασσης. Καὶ εἶνε τὸς φορτωμένα μ' ἀλάτι, ὥστε μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπιπλῇ σ' αὐτά, καὶ χωρὶς νὰ ζῆρ κολύμπῃ.

Ἀν ὅμως δὲν ὑπάρχει ὀργανικὴ ζωὴ μέσα στὴ λίμνη καὶ γῆρας τῆς, ἡ ἀνόργανος ὅμως ἔλπ εἶνε ἀφθονή. Πλοσιώματα

ὁπλοὶ γῆρας εἶνε τὰ σπέρματα τοῦ χαλκοῦ, τοῦ γαλβανίου, τῆς ποτάσσης, τοῦ θειοφῶς, τῆς ἀσφάλτου, τοῦ πετρελαίου. Ὁ πλοῦτος δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴ των Ἀγγλων, καὶ μὴ μὴν Βρεττ. Ἐταιρεία καταστρώνει τὴν πλῆρως σχεδίων ἐκμεταλλεύσεως τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ πλοῦτος τῆς χώρας. Καὶ ὅσοι ἀπὸ λίγον καιρὸν, ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἀνέβη στὸν οὐρανὸν ὁ καρπὸς τῆς καταστροφῆς, θ' ἀνεβαίνουν οἱ καπνοὶ των μεταλλουργειῶν καὶ τραῖνα θὰ διασχίζον τὴν τῶρα ἔρημη χώρα γιὰ νὰ μεταφέρουν τὰ μεταλλεύματα καὶ τὰ πετρελῆα τῆς καταρραμένης κοιλάδος σὺν πολιτισμὸν κόσμῳ.

Στὰ μέρη ἐκεῖνα ἐταξείδευε τὸν περασμένον μῆνα ἕνας Γερμανὸς ἐπιστήμων, ὁ Ἑρρίκος Μπαγιερντόρφερ, εἶδε πολλὰ καὶ ἐσπείωσε πολλὰ, μὲ τὴν Γερμανικὴν του παρατηρητικότητα. Καὶ τὴν ὥρην, ὅς ἕνα περιοδικὸν τῆς πατρίδος του, δίνει τὴν ἐπιστημονικὴν ἐξήγησιν τῆς καταστροφῆς των Σοδόμων καὶ των Γομόρων. Κατὰ τὴν γνώμην του, αἱ δύο πόλεις θὰ βρισκόντουσαν κοντὰ σὲ πετρελαιοφόρον πηγάδα, θὰ συνέβη λοιπὸν κάποτε νὰ πέσῃ πετρελαιοφόρος, ν' ἀνοίξῃ ὁρῆς καὶ καμιὰ πηγὴ καὶ ν' ἀνάβῃ πετρελαιοφόρος διασπασμένη.

Τέτοιαις πηγαίαις ἀπὸ πετρελαιοφόρον πηγῆς τῆς Ρωμανίας καὶ τοῦ Κανκασίου καὶ ἐξοδισμένησαν ὀλόκληρα χωριά. Ὁ Γερμανὸς χημικὸς, ἠποστηρίζει, διὰ τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα ἦσαν χτισμένα σὲ βορεινὴ ὀχθὴ τῆς Νεκρῆς Θάλασσης. Ἐδῶ ἕνα ἄλλο στοιχεῖον συμπίπτει μὲ τὴν παράδοσιν ποὺ μᾶς διηγείται ἡ Ἀγία Γραφή. Σ' ἕνα βουνὸν στέκεται γινώσκον τὸ ἀλάτιν ἀγαλμα σὲ ὁποῖον μετέβληθη ἡ γυναῖκα τοῦ Λώτ. Τὸ βουνὸν αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὀρυκτὸν ἄλας καὶ ὀνομάζεται Ἰνκμπελ Ὀντοῦμ. Ἐνας βράχος του, ποὺ φαίνεται σὺν ἀπομονωμένῳ ἀπὸ τ' ἄλλο βουνὸν, ἀρκετὰ μεγαλειότερος ἀπὸ ἀνθρώπινον κορμὶ, ἔχει τὸ σχῆμα γυναικείου σώματος. Εἶνε ὁπλοῦς καὶ ἀνδρὸς μὲ τὴν γνωστὴν «Κοιμημένη» ποὺ φαίνεται ἀντικρὺ τοῦ δικτοῦ μας Πόρου, ὅς ἕνα βουνὸν τῆς Πελοποννήσου, μὲ τὴν διαφορά, διὰ τὸ ἀλάτιν ἀγαλμα εἶνε ὀρθόν.

Ὁ περιηγητὴς ποὺ θὰ σταθῇ ἀπὸ δορυρὸς καὶ θὰ παρατηρήσῃ προσεχτικὰ τὸν περίεργον αὐτὸ βράχον τὸν Ἰνκμπελ Ὀντοῦμ, θὰ διακρίνῃ τὸ σχῆμα μιᾶς γυναικὸς μὲ ἑρπύλαι καλὴν ποὺ κοιτάζει κατὰ τὸ μέρος ποὺ ὁποῖον ἄλλοτε ἐβόλετο ἡ καταρραμένη πόλις. Εἶνε γνωστὸ τὸ τέλος τῆς γυναικὸς τοῦ Λώτ, κατὰ τὴν ἐξήγησιν τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ θρύλου, τοῦς ὁποῖους καὶ τὴν ὥρην βρισκόμεθα στὰ βιβλία καὶ τὰ χειρόγραφα των Ἑβραίων λαογράφων, ποὺ μᾶς δεινὸν μάλιστα λεπτομερεῖς πληροφορίες:

Ὅταν ὁ Θεὸς ἀπερῆσεν πὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴς διεσπασμένους πόλεις, θέλησε νὰ σώσῃ τὸς σαρὰς δικαίους ψυχὰς: Τὸν Λώτ, τὴν γυναῖκα του, καὶ τὴς ἀνέπαιστες θυγατέρας του. Τὸς προειδοποίησε λοιπὸν μ' ἕναν ἄγγελόν του νὰ φύγουν κρυφά, τὴ νύχτα, πρὸς τὸ βουνόν, χωρὶς νὰ γυρίσῃνε τὸ κεφάλι πίσω νὰ δώσῃ.

Ὁ Λώτ ἐπροσπάθει ματαίως νὰ πείσῃ καὶ τὴς ἄλλες δύο κόρες του (ποὺ ἦσαν ἀντιπαρῆκες) νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ἐκείναι γέλασαν, δὲν ἐπίστεψαν τὰ λόγια του καὶ ἔμειναν.

Ἡ διήγησις τῆς φυγῆς μᾶς δείχνει διὰ τὴν περιέργειαν εἶνε ἐλάττωμα

Ἡ γυναῖκα τοῦ Λώτ μεταβλήσκει σὲ ἀγαλμα ἄλατος. (Εἰκὼν Ντορ)

Ἰουδαῖοι λαογράφοι καταγράφοντες λαοτὸς θρύλους.

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΠΕΤΡΑΔΙΑ

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Τὸ πὺ γρουσουζικο διαμάντι. — Ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς γῆς στὰ βᾶθη τοῦ ὠκεανοῦ. — Ποιὸς φταίει γιὰ τὸ ναυάγιον τοῦ Τιτανικοῦ. — Ἐνα κομπελοῖ τραγικῶν συμπτώσεων.

Ἐπάρχον πολυτίμητα πετράδια ποὺ θεωροῦνται γρουσουζικά γιὰ τοὺς κατόχους των. Τὰ διαμάντια ἰδίως πιστεύεται πὺς ἔχουν μὴ ἀπόκρυφον δύναμιν νὰ φέρουν δυστυχία σ' ὅσους τὰ ποιοῦν.

Οἱ ἱστορίες τοῦ «Σάνσου», τοῦ «Κοκινώρ» (ποὺ στόλιζε τὸ διάδημα τῆς βασίλισσας Ἀλεξάνδρας τῆς Ἀγγλίας) καὶ τῶσαν ἄλλων περιφημῶν διαμαντικῶν συνετέλεσαν πολὺ στὸ νὰ στερεοποιηθῇ ἡ περὶ αὐτῆς πρόληψις.

Τὸ γαλάζιον διαμάντι ποὺ βυθίστηκε μαζὶ μὲ τὸν «Τιτανικό» στὰ 1912, ἦσαν τὸ πὺ γρουσουζικὸ φαίνεται ἀπ' ὅλα τὰ πετράδια τοῦ κόσμου. Ἡ ἱστορία του εἶνε γεμάτη ἀπὸ θλιβερὰς συμπτώσεις:

Στὰ 1668 εὐρέθηκε στὰ ἀδαμαντορυχεῖα Γκολκόντα στὸ Ἰνδοστάν. Ὁ ἐργάτης ποὺ τὸ βρῆκε πέθανε σὲ μιὰ ἐκρήξιν ποὺ ἐγένετο στὸ ἀδαμαντορυχεῖο. Τὸν ἴδιον χρόνον τὸ διαμάντι αὐτὸ ἀγοράστηκε ἀπὸ τὸν πλοσιώματο ἑμπορὸν Ταβερνιέ. Ὁ δυστυχεμένος αὐτὸς δὲν εἶχε προφάσει νὰ τὸ πουλήσῃ καλὰ-καλὰ στὸν Λουδοβίκον 14ον, ὅταν πηγαίνοντας στὴ Περού γιὰ τὸ ἐμπόριόν του, ληστεύθηκε καὶ πέθανε ἐγκαταλειμένος στὴ ἔρημος ἀπὸ κίτρινον πυρεττό. Ὁ Λουδοβίκος 14ος τὸ ἔχαρασε στὴν εὐνομένην του κ. ντε Μοντεσπᾶν, ποὺ ἔχασε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλικοῦ ἐραστοῦ τῆς.

Στὰ 1747 ὁ Λουδοβίκος 15ος «δένει» τὸ γαλάζιον διαμάντι στὸν παρόντιόν του τοῦ «Χρυσοῦ δέραςτος». Ἡ Μαρία Ἀντουανέτα τὸ βάζει ἐπὶ τὴν ἀπὸ τοῦ διαμάντι τῆς. Εἶνε γνωστὸ τὸ θλιβερὸ τέλος τῆς.

Εἶνε γνωστὴ ἀκόμα καὶ ἡ ἀγριότης σφαγῆς τῆς κ. Λαμπαλ ἀπὸ τοὺς «Ἀβρὰμους». Ἡ κυρία αὐτὴ εἶχε δανεισθῇ τὸ «γαλάζιον διαμάντι» καὶ τὸ εἶχε φορέσει μιὰ μόνον βραδυά.

Στὰ 1792 πουλήθησαν ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Συνέλευσιν τὰ κοσμήματα τῆς: Αὐτοκρατορίας. Ὁ ἀγοραστής του, κάποιος πλοσιώματος ἑμπορὸς Μπολιέ

ἔλασε ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν του καὶ πέθανε ἀπὸ τὴν πείναν στὴ Μασσαλία μὲ τὸ διαμάντι στὴν τσέπη γιὰ τὸ λυπόταν νὰ τὸ πουλήσῃ.

Ἀργότερα τὸ γρουσουζικὸ αὐτὸ διαμάντι ἔφτασε ἀγνωστο πὺς-στὰ χεῖρα τοῦ Ρώσου πρίγκηπα Κανιτόφσκιν ποὺ τὸ χάρισε σὲ μιὰ κυρία τοῦ Φόλ-μπερξ. Τὸ ἴδιον βράδυ ἡ χορευτρία αὐτὴ δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸν ἐραστὴν τῆς καὶ ὁ πρίγκηπας τρελλάθηκε ἀπὸ τὴν λύπην του.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνον τὸ διαμάντι περιέρχεται στὴν κατοχὴ τοῦ Ἑλλήνου γρουσουζικο Μονταρὶδῆ ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε μὲ ὀλοκήν τὴν οἰκογένειάν του πέρνοντας σ' ἕναν γκρεμὸν ὅπου τοὺς ἔβριζε τὸ ἀρρητιμὸν ὄλον τῆς καρότσας του.

Στὰ 1908 τὸ γαλάζιον διαμάντι ἀγοράζεται ἀπὸ τὸν Σουλτᾶνον Ἀμπτοῦλ Χαμίτ. Ἐνῶς φύλακας τοῦ διαμαντιοῦ βρισκεται ἕνα βράδυ πνιγμένος. Ἐνῶς ἄλλος σκοτώνεται ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Χαμίτ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Σουλτᾶνος καταντάει ἐκεῖ ποὺ κατάντησε.

Οἱ νεότεροι βγάδουν σὲ δημοπρασίαν τοὺς θησαυροὺς τοῦ Χαμίτ καὶ τὸ γαλάζιον διαμάντι πουλιέται σ' ἕναν πολυκατομμυριούχον Ἀμερικανὸν ποὺ μπαρκαρίστηκε στὸν Τιτανικὸν γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ πολυτίμητον ἀποκτήματόν του στὴν Ἀμερική.

Ὁ Τιτανικὸς ναυαγῆ. Ὅλοι θυμώσαντες τὸ τραγικὸ ναυάγιόν του ποὺ στοίχισε τὴν ζωὴν τῶσαν ἀνθρώπων.

Κι' εἶσι τὸ «γαλάζιον διαμάντι» βρισκεται πὰ στὰ βᾶθη τοῦ ὠκεανοῦ.

Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ τὸ ξαναβγάλουν πὰ. La rat des bibliothèques

ποὺ γυναικίον, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀβραὰμ: Ἡ οἰκογένεια τοῦ Λώτ ἐβόλεζε πρὸς τὸ βουνόν, ἡ πόρτιν βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ γυναῖκα δὲν μύησε νὰ συγκαταστή τὴν περιεργείαν τῆς. Ἐγύρισε τὸ κεφάλι νὰ ἰδῇ καὶ ὁ ἄνθρωπος μετεβλήθη σὲ ἀγαλμα ἀπὸ ἀλάτι!...

Τὸ ἀλάτιν αὐτὸ ἀγαλμα στέκει ἐκεῖ ὀρθόν, στὴν ἀκρὴν τοῦ Ἰνκμπελ Ὀντοῦμ, καὶ ἀπὸ αἰῶνες κοιτάζει τὸ μέρος ὅπου ἦταν μιὰ φορὰ τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα.

Καὶ ὁ στέκεται ἐκεῖ, ὡς τὴν ἡμέραν ποὺ ἡ ἀξίαν των ἑταίρων τῆς Ἀγγλικῆς Ἐταιρείας τὸ γυνεμῖον κομμάτια. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ὄρυκτὸ ἀλάτι εἶνε ἐπίσης καλὸ ὡς τὸ θαλάσσιον, δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ φῇ καμιὰ μέρα (δὶχως νὰ τὸ ἐπιφάσῃ, ἀλλὰ) σαρδέλλες ἀλατισμένες ἀπὸ τὰ κομμάτια τῆς γυναικὸς τοῦ Λώτ!

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τοῦ Β. Ὀδγκὼ

I

Παῖδούλα, ἂν ἦμιον βασιλῆας, θὰ σοῦδινα τὸ στέμμα μὲρὸς σὸ λαὸν μου ταπεινὰ γονατισμένον χάμον, τ' ὀλόχονσο στεφάνι μου, τὸ σκήπτρόν, τὰ λουτρά μου, τ' ἀμείτορτα καράβια μου καὶ τὰ λαμπρὰ ἄρματα μου γιὰ ἕνα γλυκὸν σου βλέμμα!

Ἄν ἦμιον Θεός, θὰ σοῦδινα τὴν γῆν δὴν δική σου, τοὺς δαίμονες κι' ἀγγέλους μου, τὴν νύχταν τὴν ἡμέραν, τὴν ἀβύσσον, τὰ τόρταρα, τὸ κῆμα, τὸν ἀέρα, τὸν οὐρανὸν μὲ τ' ἀπειρὸν τὸν κόσμον πέρα ὡς πέρα γιὰ ἕνα γλυκὸν φίλ σου!

II

Ζωγραφιστὰ εἶν' τὰ κάλλη σου, κυρά, σὸ πρόσωπόν σου, σμῖν εἶνε τὸ τραγοῦδόν σου, γύρον ἀκορπᾷ ὁ χορὸς σου περὶ φανὰ μιὰ γάρη, λούζει τὰ μάτια σου ἀπὰλὰ τὰ γαλὰνὰ ἢ ματὰ σου καὶ μιὰ ὁμορφιά τὸ κάθε τι ποὺ βροῖκεται κοντὰ σου ξεχωριστὴ ἔχει πᾶρ.

Ἀστέρι νεῖδ, δὲν ἔχῃσαι σὸν νεκρωμὸν τῆς φύσεως μὲ τὸ λαμπρὸ χαμόγελο τῆς νύχτας νὰ φωτίσῃς ποὺ πάντα μᾶς φοβίζει σὺν τὸν πουλὶ ποὺ τὴν αὐτὴν τὴν ὁδὸν μηνάει μὲς στὴν καρδίαν μου στοχασμὸς ἐρατικὸς ξυπνάει, καὶ τὸ τραγοῦδόν ἀρχίζει.

Μὰ ἐὼν ποτὲ δὲν τ' ἀκονῃς, καθὼς περνοῦν οἱ χρόνοι, γιὰ τὴν φτερά ἢ πορφυρὴν ντροπὴν ζῆλῳ ἀπλῶν ἀπάνω ἀπ' τὴν ψυχὴν σου κι' ὁ ἀγγελὸς ποῦστειλε ὁ Θεὸς σὲ σου παραστάτη ποτὲ του δὲν κοκκίνησε σὰ γύρισε τὸ μάτι πρὸς τὴν ἀγνὴν μορφήν σου.

Μεταφράσεις Γ. Κετζίουλα

Σ' ἕΝΑ ΞΕΡΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΕΝΟΣ ALBUM

Alphonse de Lamartine

Θυμάμαι κάποια ἀκροασιὰ ὅπου τὸ κῆμα τρελλὸς ἔκανε — δὲν τοῦ Νοτιά μὲ τραβῆξαν τὰ μέρη. Γαλάζιος ἦταν ὁ οὐρανὸς δίχως θολὴς νεφέλες. Δὴ τραγοῦδον μου λεπτὰ, ὡς ἀνέλας ἐκείνη κι' ἀνάπνεα χαρούμενος τὸ χλιαρὸν ἀέριον...

Μιὰ θάλασσα πλατειά, μακρὰ, καὶ δίχως ἀκροατὴ ἀπλῶντονται σ' ὀρίζοντα ψέλλοντες μοιρολόι. Νά, κι' ἡ πορτοκαλί τρελλή, μὲ μιὰ καινούργια ζῆλῳ μὸν ἀκρίβειαν λευκοῦ ἀνθός, σ' ἀνάμειλλο κεφάλι καὶ μυροδιδὸς σηκώνονταν ἀπ' τὴν βροχὴν γλῶσσιν...

Τοῦ λόφου ἦσαν τότε ἐὼν, τὸ πνεῦμόν τοῦ ἔμαθ' ὅς ἕνα νὰ ποὺ τοῦ αἵματος ἀπ' τὸν πόλιν τὸν χρόνον, ἔπλεκε ἕνα φωνεῖν καὶ μυρομένην στέμματα ἦσαν τὸ στέλλειν τοῦ, ἡ σάρκα του, τὸ αἷμα τοῦ δίνεις μιὰ κρυφὴν ζωὴν μὲ τὸν θεοῦ σου κλῶνον.

Λουλούδι!... ποὺ ἡ ἀγάπὴ σου στὴν ἐρείπια ἕνα πλῆθος ζωὴς ἀπλῶν, ἐμοῖα τὸν ψυχραπῆχ' ἄρσιν, ἰσχυρὰ τ' ἀπορροῦν ἀνθὸν, σ' ἔρεξα μὲς σὸν βόθος βασιλεύοντας σὲ τὸ γέφυρον καὶ ποιεμένο στήθος τὸ μῦθόν σου, σὲ μιὰ στιγμὴν ζήτησα νὰ τὸ πάρο...

Τὸ ἀκροατὴν, τὸ νὰ ποῖς, πὰ δὲν τὰ εἶδα, λὲς τὰ βῆσαι κάποιος φορὸς θάνατος ἀνθρώπου. Κι' ἡ μυρομένη σου οὐρανὸς κι' αὐτὴ σὺν τὴν ἐλπίδα καὶ μοναχὰ γυρίζοντας κάποια θαμνὴ σελίδα βροχὰ τὸ στίγμα τὸ νεκρὸ μᾶς φωνεῖται ἡμέρας.

Η ΒΡΟΧΕΡΗ ΗΜΕΡΑ

Τοῦ Longfellow

Ἡ μέρα εἶνε κρύα, βαρεῖα, σκοτεινισμένη πᾶρτι ἡ βροχὴ στὴν πλατῆ, δολὴ καὶ παγωμένη. Στὸ γκρεμισμένον τοῖχον γέροντες ἡ κληματαριὰ σὲ φύσημα τ' ἀνέρα τὰ φύλλα ἀπ' τὰ κλαδιά γλυττῶνται. Εἶν' ἡ μέρα κρύα, σκοτεινισμένη...

Εἶν' ἡ ζωὴ μου κρύα, βαρεῖα, σκοτεινισμένη μὲς στὴν ψυχὴν μου πᾶρτι βροχὴ παγωμένη σὲ κρῖον Παρελθόν μου, γέροντες οἱ σκέψεις πὰ μὰ νὰ ξανὰ οἱ ἐκπύσεις μὲς στὴν ἀνεμοῦλην γυνῶν, κι' εἶν' ἡ μέρα βαρεῖα σκοτεινισμένη.

Ἦσθῃς καρδίαν μου, μὴν εἶσαι πὰ θλιμμένη κατὰ ἀπὸ τὴς νεφέλης νὰ ὁ ἥλιος ποὺ προσμένει. Αὐτὴ τὴν μαθηρὸν μοῖρα δὲν ἔχεις μοναχὴ σ' ὅλο τὸν κόσμον πᾶρτι μιὰ τσοῦτρεν βροχὴ καὶ μᾶς πλάκωνει ἀνὰ μέρα σκοτεινισμένη!...

Μεταφράσεις Λήδας Καρέλη

Του J. H. ROSNY

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΛΥΠΗΤΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

«Ο πρώτος μου γάμος, άρχισε να λείει ο Γιδώβος Φερβέζ, βάρταζε μόνο κάμποσε ώρες χωρίς να διαλύσει και τους άρραβώνες μου με κείνη που είχε γίνει για μένα. Αλλά ο γάμος ήταν χωρίς άλλο ή καλύτερη πρόση της ζωής μου. Όλες οι άμαρτίες μου συγχωρέθηκαν μπρός στην εύτηχία που έδωσα μ' αυτό το γάμο ο' ένα δυστυχισμένο πλάσμα.

Από την εποχή εγώ ως αντίγραφέα μου κάποιον γέροντα που κατοικούσε στην όδον Έστροπών. Ήταν ο τιμιώτερος άνθρωπος του κόσμου κι είχε ένα χαριτωμένο κορίτσι που τον βοηθούσε πολύ στη δουλειά του. Δεν άργησα να καταλάβω ότι προσκόλλοσε κάποια ταραχή, την έβλεπα να κοκκινίζει και να χτυπάει με ντροπή τα μάτια της. Έπειδή ήταν άρκετά ώριμη κι είχε ένα γλυκό και τρυφερό βλέμμα, άρχισα σιγά σιγά κι' εγώ να νοιώθω μες τα στήθια μου μια φλογερή αγάπη γι' αυτή, με γρήγορα αυτή η αγάπη ορμούσε γιατί μου φαινόταν φοιητή ή ιδέα να την κάνω έρωμένη μου. Της μιλούσα όπως πάντα με γλυκύτητα και τις έδιναν καταλάβει πως δεν την έβρισκε καθόλου άποροσοστική. Τα λόγια μου αυτά άντην έκοψαν μες σε υιάν εδωσθητή ψυχή τόσο ευαίσθητη μάλλον παιδί της. Την είχα μεταφέρει από τις πρώτες μέρες ο' ελπίδα έλπίδα του νοσοκομείου όπου την έβλεπαν οι καλύτεροι γιατροί και μια νοσοκόμα άγγελοσώσε πάνω της νύχια και μέρα. Έγώ περιόσα κοντά της την περισσότερο καιρό και δε μπορούσα ποτέ να χωρίσω εκείνο το λαγυμένο βλέμμα που παρακαλούσε τον ελπίσμένο κάθε

Το ίδιο πρωί του γυρισμού είδα το φτωχό μου αντίγραφέα να μπαίνει από κατεβαμένη οδότα μες στην κμασή μου. Είχε άδυναμία πολύ και τα κατωκίμνα από το άσκημα μάτια του ήσαν βαθονλωμένα.

—Κόριε—μω έιπε—θα με συχωρήσετε που ήρθα έτσι ξοφινικά... με ήσαστε πάντα τόσο καλός... Ή κόρη... απ πε...πεθαίνει...!

—Αλήθεια! φώναζε με περισσώτερη ενόγεια παρό συγκίνηση.

—Βρίσκεται στο νοσοκομείο, κόριε... κι' ήρθε να σας παρακαλέσω... να σάς πω...

Σταμάτησε άναπνοστικός κάμποσε στιγμές, με έπειτα, άσπινοντας κάθε πόλλογο, μω έιπε:

—Η κόρη μου σάς άνοησει... Ήθελε να μω πω πριν πεθάνει άν την άναπαύει...

Και άρχισε να μω δόση καιρό να συνέλθω άπ' αυτή τη παρδξενή έξουολόγηση, άρχισε να μω διηγείται υιάν άπέρωγη, άπέρωγη και συγκινητική ιστορία αγάπης. Όταν έτελειωσε μω έιπε με άκρουμενά υδρία:

—Θέλετε να την ιδείτε; Θά γινόνταν τόσο εύτηχισμένη... Λίγες βδομάδες ζωής της μένουν άκόμα!

Τρία τέταρτα άργότερα βρισκόμουν κοντά στην άρρωστη κοπέλα. Πόσο συγκινήθηκε σά μ'είδε!

Τα θέλητρο κάποιον θαντόν, άρσιον άμωσ θαντόν, ήσαν άπλωμένο στο πρόσωπό της. Τα γαλανά της μάτια έλαμψαν όταν μ' άντίκρυσαν κι' ή μινάλη χαρά της μω έφερε άσκημα στα μάτια. Είχε μινάψει πώς ή πατέρας της μω είχε μιλήσει γι' την άγάπη της και μω μινάθηκε το θλιβερό και γλυκό της υιοστέλλομα, τη υιοστέλλομα της μικρής άπομονητικής κόρης που έλπιζε ν' άναπαύει από τον καλό της!

Έπ' υιάν άρα άλλοιόνη το έανθό κεφάλι της καθώς έταν γεμμένο πάνω στο κορμό προσκεφάλι, τα άμωρετα μάτια της που με κοιτούσαν άσκημα, τα λεπτά σόμα της, με κρατούσαν σκλάβο της. Στ' έλος με τρυμμένη φωνή με έώησε:

—Καί σεις μ' άγοήσατε ποτέ;...

Τι να της έλεγα; Άν της έλεγα την αλήθεια θα τη σκότωνα, άν της έλεγα ψέματα θα την έσωζα έστω και γι' λίγο. Ο σικτος μου μ' άδύησε και της έιπα:

—Ναι... ναι... κι' εγώ σάς άγαπώ τόσο καιρό τώρα...

—Αλήθεια; φώναζε έκείνη με λαχτάρα.

Είδα τη χαρά της, μια χαρά που δε θα έφανάδ άμοια ποτέ ο' άπτόν τον κόσμο—τη χαρά των άπλειομένων. Κι' άν έκείνη τη στιγμή δεν την άγαπούσα παθητικά, ένοιωθα μες στην ψυχή μου κάτι που έταν ίσως άνώτερο κι' από την άγάπη.

Δεν ξέρω ποιά ένοσικτο την έκανε ν' άμφιβάλλει γι' τον έ...

Τη μεταφέρουν άνασθητή στο ντιβάνι...

ρωτά μου και την έκανε να με ρωτάει διαρκώς:

—Μά δέ... θα παντρευτούμε ποτέ;

Της άρχίζομουν, ότι θα παντρευόμαστε όταν γινόταν καλά κι' έκείνη χαμογελούσε εύχαριστώντας το θεό.

Μια μέρα, ή γάμπα της ήταν τόσο μεγάλη κι' ή συγκίνησή μου τόσο βαθειά, άστε άποφάσισα τέλος να της δώσω την εύτηχία που μω ζήτουσε κι' ή σπία θα στείχιζε άλλοιόνη, τόσο λίγο σέ μένα, γιατί οι γιατροί την είχαν καταδικάσει και δε θ' άργούσε να πεθάνει.

—Θά πάω να έτοιμάσω τις προκλήσεις του γάμου μας, έιπε ξαφνικά.

—Ω! να την βλέπατε τότε!

Η χαρά της ήταν άμέτρητη, το πρόσωπό της φωτίστηκε από μια άλμψη σόφνια! Ένώ μ' έσφιγγε πάνω σ' άδύνατα στήθια της, ένώ γελοώς έλάλαιο λέγοντας τρυφερά λόγια αγάπης, ένοιωσα πώς έδινα ο' αυτό τ' άνθρώπινο πλάσμα μιν άλλοιόνη ζωή εύτηχίας!

Δε θα σάς πω πόσο δυσκολετήκα να πάω τη συγκινητική του κούμουνος μου γι' αυτό το γάμο. Όσο γι' την άρρωστική μου, ήξερα πώς είχε καλή καρδιά και θα με συγχωρούσε ύστερα γι' όλα. Άπτόν το διάστημα, έκείνη από τις προκλήσεις, έκαμα όλες τις άναγκαίες προπαρασκευές άνός γάμου γάμου.

Αυτή ζούσε σάν σέ άνθρωπο τις βδομάδες που άκλωόθουν. Ο άθαντος άργούσε ναρδθ. Μια θανμαστική άμωρη τη σκέπαζε σά φωτιστέρας. Με άμωρνε με τα καλά της, με γέμπε με την τρυφερότητα που νοιώθουν οι υιτέρες γι' τα έτοιμώμενα παιδιά τους. Την είχα μεταφέρει από τις πρώτες μέρες ο' έλπίδα έλπίδα του νοσοκομείου όπου την έβλεπαν οι καλύτεροι γιατροί και μια νοσοκόμα άγγελοσώσε πάνω της νύχια και μέρα. Έγώ περιόσα κοντά της την περισσότερο καιρό και δε μπορούσα ποτέ να χωρίσω εκείνο το λαγυμένο βλέμμα που παρακαλούσε τον ελπίσμένο κάθε

μου κίνηση και λέξη. Ω! τι άπέρωστα βράδια!

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

—Τι καλό που είνε, θεέ μου!...

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του DETLEY VON LILIENCRON

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ!

—Είμαστε παρδξενοί οι άνθρωποι, άρχισε να μας λέει ένα άρδο σέ μια συντροφιά στρατιωτών ο λοχαγός Γκρίνσταϊν. Για να τα καταλάβετε, σάς διηγούμαι μονάχα ένα περιστατικό που μω συνέβη τον καιρό πέρυσινα σόν πόλεμο.

Ήταν ή παραμονή μιας μάχης. Τα μεσάνυχτα, ο γενικός άποκετής του Σώματος άνεκοίνωσε στους άξιωματικούς ποδχαν έπρε να λάβουν διαταγές που άφορούσαν τη μεγάλη μάχη που έτοιμάζομα γι' την άλλη μέρα. Μαζώ μ' άπτόνους τους άξιωματικούς ήμουν κι' εγώ, γιατί κι' εγώ είχα έρθει να λάβω διαταγές. Άφου μας άνεκοίνωσε ο γενικός άποκετής της Σώματος τις διαταγές του, κινήσαμε να φύγουμε.

Ήταν νύχια άκόμα, ή ώρα τρείς, όταν ξεκινήσαμε από τον τόπο που ήμασταν καταυλισμένοι. Άν και ήσαν άρκετά νυχια άκόμα, έγώ είχα πολύ όρμη να πάω, κι' ήμουν βιαστικός. Έπρεπε να πάω γρήγορα, γιατί ήθελα τρείς-τέσσερες ώρες γι' να φτάσω σόν καταυλισμό, όπου ήσαν ο στρατηγός μου, και να του μεταβιβάσω τις διαταγές που μω είχε δώσει γι' αυτόν ο γενικός άποκετής του Σώματος.

Ήταν χειμώνας. Ο ούρανός ήσαν ξάστερος, το φεγγάρι έλαμπε και φωτίζε τους κάμπους, φουσκός άμωσ άέρας δονατός κι' έκανε κρύο πολύ. Δεν ήμουν μόνος μου, γιατί με συνώδεσαν και δύο Ουδούρδοι. Κάνανε τάλογο μας να τρέχουμε πολύ. Στο δρόμο δε μας έπαι κανένα έμποάιο, κι' έτσι φτάσαμε στο στρατιωτικό μας χωριό, χωρίς καμιά καθυστέρηση, πέρυσι άκόμα βγεί ο ήλιος. Έγώ πήγα τότε ίσια στο στρατηγείο, γι' να βρω το στρατηγό μου, και να του άνακοίνώ τις διαταγές που τουα φέρει. Τον βρήκα σόν κρεβάτι του. Είχε έλπιωθεί ντυμένος, κι' είχε σκεπαστεί μονάχα με το στρατιωτικό μανδύα του.

Άνα του διάβασα το έγγραφο που τον διάταζε να προέλθω, ο στρατηγός μου με διάταξε να πάω άμέσως ο' έναν άρτισμένο υιοτα του στρατού και να δώσω κάποια επείγουσα παραγγελία. Κατάλλοι λοιπόν πάλι τάλογο μου κι' έφυγα άμέσως.

Την ώρα που έφυγα από κεί, ο ήλιος είχε βγεί κι' ο καιρός είχε άλλάξει έντελώς. Είχε συννεφιαστεί, κι' ο άέρας είχε πέσει. Φιμώταν πώς άβρζε, γιατί ή άμωρη ήσαν υοτερή, βαρεία και παγετωμένα...

Ο έχθρος δεν είχε φανεί πουθενά τελευταία. Είχε ησυχάζει, είχε κλείσει και άπομακρυνθεί λίγο. Στο δρόμο μετάπο έπικρατούσε από μέρες ήσυχία. Το πρωί άμωσ έκείνη την άρχισα ν' άκούγυνται κάμποσες μερικές μακρινές κανονιές.

Ο δρόμος ποδα πάρε γι' να πάω έκει που μ' έστειλε ο στρατηγός μου, που δεν τον ήξερα γιατί δεν είχα έλπιώσει ποτέ από κεί, πέρυσι από μια μικρή και στενή κοιλάδα. Άνα μπήκα ο' αυτήν την κοιλάδα, είδα πως πέρυσι από κεί που ήσαν άσκημα, βρώμικα και άσπερα κι' είχαν ένα χρώμα κίτρινοπράσινο. Στο βάθος έλπινα κι' ένα μικρό έύλινο γεφύρακι που ένωνε τις δύο όχθες του μικρού ποταμού, και είδα πως από το γεφύρακι αυτό πέρυσι ο δρόμος μου.

Άξαφνα, σκόπηκα. Κάτι είχα δει έκει κάτω, πέρα, κοντά στο έύλινο γεφύρακι. Τι ήσαν; Ήμουν άμωρα άκόμα, και δεν μπορούσα να διακρίνω. Προχώρησα λίγο, και σκόπηκα πάλι. Ένας στρατιώτης ήσαν έαπλωμένος μπροστά μου, μπροστά άκριβώς στο γεφύρακι. Μω μω είχε στήσει ο έχθρος καμιά ενέδρα; Προχώρησα λίγο άκόμα, και τότε είδα πως δεν ήπαιχε πού, γιατί ο στρατιώτης αυτός ήσαν πληγωμένος, πιδανώμενος μω φάνηκε ναάνε σκατωμένος...

Κατάλαβα άμέσως, από τη σκολή του, πως ήσαν Γάλλος, στρατιώτης του έχθρου. Είχε πέσει άκριβώς μπροστά στο γεφύρακι, και μω κλείνε το δρόμο. Ήσαν πλεονέμος μπροστά μου, το πρόσωπό του άκουμπόσε στο χόμα. Γι' αυτό νόμιμα ήσαν σκατωμένος. Τα χέρια του και τα πόδια του ήσαν πιδανώμενα κατά έξω, κι' άνοιγμένα σάν τα φτερά του άνεμό...

—Σ' άγαπώ... θα ζήσουμε σιγνή... έξοχή... οι μενεζέδες... Μά δεν τελείωσε τη φράση της κι' έκλεισε γι' πάντα τα μάτια της κι' έγειρε το κεφάλι. Διάρηκε πρds την αινιτία χαρά. Όταν πιδανε, είανε βράδυ και το σκοτάδι είχε άπλωθεί. Άλλοιόνη κοιτούσα την άμωμμένη μου με το νυφικό φόρεμα που μω ήσαν γι' ένα μανδύα και γλυκιά κι' ήξερα ότι με συγχωρούσαν όλοι που γέλασα έτσι τη φτωχή έρωμένη γι' να τη κάνω να βγεί την εύτηχία μέσα σόν ίδιο πλάσμα...

Μεταφράσεις Γεωργ. Κοτς.

—Σ' άγαπώ... θα ζήσουμε σιγνή... έξοχή... οι μενεζέδες... Μά δεν τελείωσε τη φράση της κι' έκλεισε γι' πάντα τα μάτια της κι' έγειρε το κεφάλι. Διάρηκε πρds την αινιτία χαρά. Όταν πιδανε, είανε βράδυ και το σκοτάδι είχε άπλωθεί. Άλλοιόνη κοιτούσα την άμωμμένη μου με το νυφικό φόρεμα που μω ήσαν γι' ένα μανδύα και γλυκιά κι' ήξερα ότι με συγχωρούσαν όλοι που γέλασα έτσι τη φτωχή έρωμένη γι' να τη κάνω να βγεί την εύτηχία μέσα σόν ίδιο πλάσμα...

Μεταφράσεις Γεωργ. Κοτς.

Μεταφράσεις Γεωργ. Κοτς.

Μεταφράσεις Γεωργ. Κοτς.

Μεταφράσεις Γεωργ. Κοτς.

Μεταφράσεις Γεωργ. Κοτς.

Μεταφράσεις Γεωργ. Κοτς.

μωλον, και άμωμχόνό του ήσαν δύο άίματα. Θέανε άρες, μέρες ίσως, σόν μέρις έκείνο και σ'άπτην την κατάσταση, γιατί το αίμα ποδα βάρει άμωμχόνό του είχε ξεραθεί...

Δεν ήσαν άμωσ νεκρός! Άνα τον πλοίασα, με κατάλαβε... Και τον είδα άξαφνα να σπινών το χέρι του, καταβάλλοντας άμωσ μεγάλη προσπάθεια... Αυτή τη στιγμή, ένα κοράκι ποδα κατίοι στο μικρό γεφύρακι τα κάγκελα, σπινώθηκε σόν άέρα και φτερούγισε μακριά... Κι' ο βρειά πληγωμένος στρατιώτης άπρισε πάλι το χέρι του να πέσι σόν χόμα...

—Νερό, νερό! φιδόρισε, και δε μίλησε πείδ.

Σκέφτηκα άμέσως πως είχα καθήκον να του δώσω να πιή... Ήξερα καλά τι μαρτύριο είνε γι' τους πληγωμένους ή δίψα. Άποφάσισα να κατεβώ άπ' τάλογο μου και να του δώσω να πιή άπ' το παγούρι μου. Ή καρδιά μου τον λυπήθηκε και θέλησα να του κάμω την κωλοσύνη. Άλλά τη στιγμή που πιδανότα πόδι μου χόμα, το μετάνιωσα...

Σκέφτηκα πώς ή διαταγή που μωδε δώσει ο στρατηγός μου έπρεπε να μεταβιβαθεί σόν πρds άν όρον δσο το δυνατόν γρηγορότερα, γιατί ήσαν πολύ σπουδαία και πολύ επείγουσα. Δεν μω έπείεπετο να χασομερήσω, γι' να περιποηθώ ένα Γάλλο τραυματία... Άπτόν ήσαν ένας μονάχα, ένώ οι άλλοι, που ή ζωή τους έξαρτάτο από την εύκαιρο μεταβίβαση της διαταγής του στρατηγού, ήσαν χιλιάδες. Δεν έπρεπε λοιπόν να χόσω δευτερόλεπτο. Άρκετά είχα χασομερήσει ήδη... Έπρεπε να περδω άμέσως το γεφύρακι και να φύγω... Καί, άν κι' αυτή τη στιγμή άισθάνθηκα κάτι να μω άπρη μέσα μου να μη το κάνω άπτό, έφυγα...

Ο φτωχός Γάλλος δε μίλησε. Κι' ή σιωπή του αυτή —παρδξενό πλάσμα—, με πείραζε πολύ, με πείραζε στήν καρδιά... Θα προτιμούσα χίλιες φορές να με καταριώτανε, να μ' έλεγε άσπληχνο, κακό... Μά δεν έμίλησε...

Πήγα λοιπόν, έκαμα τη δουλειά μου και κίνησα να γυρίσω πίσω. Όταν έφτισα πάλι στήν κοιλάδα και πέρασα το γεφύρακι, είδα, στή ίδια άκριβώς θέση και στήν ίδια σκόπη, το Γάλλο τραυματία. Δε βιαζόμουνά τώρα, και, με μια κρυφή χαρά, κατέβηκα άπ' τάλογο μου με το σκολό να του δώσω κάτι να πιή... Άνοιξα το παγούρι μου, έκοψα από πάνω του, και τον άνασπώσα λίγο, γι' να του δώσω να πιή...

Άλλοιόνη! Είχα έρθει πολύ άργα...

Τα μάτια του φτωχού Γάλλου ήσαν άνοιχτά, με το βλέμμα του ήσαν όλοά και άπλανές. Είχε ξεφουχώσει...

Θά είχε πεθάνει φαινεται από την άμωρηγία, γιατί το χόμα, σόν μέρος όπου είχε πέσει ο Γάλλος στρατιώτης, ήσαν ποτισμένο με άπθονο αίμα...

Αί, λοιπόν, φίλοι μου. Έχω λάβει μέρος ο' όλους τους τελευταίους πολέμους και ο' όλες σχεδόν τις μάχες... Έχω δώσει και ο' έρόδους έκ' του σπινώδην... Έχω σκινώσει άπύπτα... Και ποτέ μου δε λυπήθηκα έναν έχθρό... Και άμωσ, άπτόν ο Γάλλος που μω ζήτησε την τελευταία του ώρα να του δώσω λίγο νερό να πιή και που έγώ δεν το έδωσα, δε μω φεύγει ποτέ άπ' το μυαλό... Ήανε δεκατρία-δεκατέσσερα χρόνια από τότε που μω συνέβη αυτό το άλωσδιόλο άσπμωτο περιστατικό που σάς διηγήθηκα, κι' άκόμα νομίζω πως τον βλέπω μπροστά μου τον έτοιμώμενο τραυματία. Κι' ισθάνομαι να με τάρη ή συνείδησή μου... Όσο ζω, θα τον θυμάμαι... Δεν είμαστε παρδξενοί οι άνθρωποι, φίλοι μου!

(Άπ' το Γερμανικό) Διασκενή Σταδ.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ!

Η λαϊκή Έβελιν Στρεφχόου ήσαν έμωρητικά φιλόνηρωτη γυναίκα.

Όταν έμαθα πως στο Σουδάν οι μαύροι επάιδεσαν κατά χιλιάδες, από την παρέρωη γι' αινιτή-την έαυχή (1870) άσθενία του ύπνου, έήτησα από τον βασιλέα Έδουάρδο την άδεια να στείλω εις τους «ύπνωταθείς» 3000 Ευνηηθήσια.

Και τάστειλε ή άσθερόφρη!

Ο Ιστορικός

Ο Ιστορικός

Ο Ιστορικός

Ο Ιστορικός

Ο Ιστορικός

Ο Ιστορικός

Ο Ιστορικός

Ο Ιστορικός

Ο Ιστορικός

Ο Ιστορικός

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μητροπολεως & Ρουχότη

"Fintex"

ΤΟ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΟ ΚΑΣΜΗΡΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Εἰς τοὺς
ἐνδυομένους με γούστο
τοὺς θέλοντας πραγματικὴν
οἰκονομίαν ὥς καὶ εἰς τοὺς ράπτας
ποὺ θέλουν καὶ τὸν ἑαυτὸν τὸν νὰ διαφημί-
σουν καὶ νὰ εὐχαριστήσουν τὴν πελ. τεῖαν τὸν
συνιστᾶται τὸ κασμίρι „ΦΙΝΤΕΞ“

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΟΥ 1926

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΡΕΥΣ **ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ν. ΠΙΖΑΝΗΣ**, ΑΘΗΝΑΙ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ & ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 31

Π Ρ Ο Σ Ε Χ Ω Σ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῇ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ
ΠΩΛΗΣΙΣ

SCOTCH FINTEX
ENGLISH FINTEX
CELLULAR FINTEX
ENGLISH FINTEX